

"THE ESSENTIALS OF TRUE CULTURE."

Give me not O God, that blind, fool faith in my friend that sees no evil where evil is, but give me, O God that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

26-ம் வருஷம்.]

ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH,

[26th Year of Publication.

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR."

"TO THINE OWN SELF BE TRUE"

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம் சதஸத்.]

[God is Love : Knowledge is Power : Aum

"New Series"

ஸத்தியமே ஜேயம்—SATYAMEVA JAYATE.

"Approved"

புத்தகம். 26.]

காளயுக்திவ்ரு ஆனிமீ, 1918வ்ரு ஜ-வ்ருமீ.

[சஞ்சிகை. 3.

Business "Terms."

N.B.—To avoid all possibility of misapprehension, we reiterate our "terms" (approved by our constituents and by Government) which, from the beginning, are :—

1. Cash or Remittance with Order : Rs. 5 per Vol.; or,
2. At one month's credit (arrear rate) : Rs. 6 per Vol.
3. Arrears to be cleared on rendering of a/c. or by V.P.P.
4. All Indents registered for School Edition only and to begin with the current volume (corresponding with the Tamil or Official year, April-March).
5. Subscriptions registered to continue from Vol. to Vol. and not to be discontinued† in the middle of a Vol., nor without three months' clear notice as required.†
6. No popular edition issued owing to scarcity of paper.
7. Monthly parts (spare or sample) 8 (eight) annas each.

General Notice.

- i. The terms offered are for regular subscribers only ;
- ii. no exception to these rules can be made or recognised;
- iii. short credit allowed should not be misused ;
- iv. unpaid accounts are subject to "fluctuations" and overcharges ;
- v. all arrears should be fully paid within three months (time being an important factor) ;
- vi. every outstanding account will be charged One Rupee Extra per Vol. or any part thereof for every notice or Reminder sent after this period ;
- vii. all subscribers are ipso facto bound to observe the rules.

(By Order of the Managing Committee.)

THE MANAGING AGENTS, "VIVEKACHINTAMANI."
Novr. 1916.] Lalitalaya, 19, Adam Street, Mylapore.

☞ Calculations made are based on the principle of one copy for each school which should be strictly adhered to. ☞

†Notice of discontinuance to have effect must be given in writing full three months before the current Volume ends (in March) and after all the arrears due to the end of the current Volume have been paid and account settled.

N.B.—Due care is taken in addressing and personally handing copies to the Post Office at Brodies' Road and there the publishers' responsibility ceases. Evidence of posting is preserved and can be made available for enquiries. The publishers do not undertake to replace missing copies but will endeavour to supply spare copies when available, on payment, if applied for within 30 days after the 15th of each month for which such copies are due.

Copies lost in transit, if promptly brought to notice, will be referred to the Postmaster-General direct who has written to say "that every effort will be made to trace them." "If you should have further cause for complaint of the loss or delay of articles, similarly posted or addressed" continues the same high authority, "I shall be glad if you will let me know without delay, giving me the fullest particulars possible." Addresses should invariably give the name of the post office and district to prevent miscarriage or non-delivery by post.

“THE ESSENTIALS OF TRUE CULTURE.”

CULTIVATE FAITH WITHOUT CREDULITY, INDEPENDENCE WITHOUT ISOLATION AND TOLERANCE WITHOUT INDIFFERENCE.

“The heathen who bows in apprehension or awe before the image of an unknown god may be rendering all the worship he knows; but the soul that finds its divinity by knowledge and love has communion of another kind..... To know that the greatest men of earth are men who think as I do, but deeper, and see the real as I do, but clearer, who work to the goal that I do, but faster, and serve humanity as I do, but better, that may be an inducement to my humility, but it is also an inspiration to my life.”—*The Story of the Mind.* (Baldwin).

“It is easy in the world to live after the world's opinion; it is easy in solitude to live after one's own; but the great man is he who in the midst of the crowd keeps with perfectness the independence of solitude.”—*Emerson.*

“I understand that by churning the shastras the Pandits get the whey only while the devotees get the butter.”—*Swami Dayananda Saraswati to Sri Ramakrishna Paramahansa.*

“Tolerance means reverence for all the possibilities of Truth: it means acknowledgment that She dwells in diverse mansions, and wears vesture of many colours and speaks in strange tongues; it means frank respect for freedom of indwelling conscience against mechanic forms, official conventions, social force: it means the *Charity* that is greater than even Faith and Hope.”—*John Morley.*

Mr. HENRY HARRISON BROWN IN ‘NOW,’ WRITES:

“The idea is prevalent in many circles and is taught by many teachers, especially those of Oriental philosophy, that would we unfold and live the spiritual life we need to isolate ourselves; give up business and social duties; that some peculiar and esoteric teaching and methods are necessary for the development of the Higher Life. ‘Now’ has never so taught. Soul-Culture teaches that one can attend to the duties of, and enjoy, the objective life and thus make it the means of unfolding and for the enjoyment of the spiritual life. A philosophy that does not fit one for this life, and especially that esoteric philosophy which unfits him for the daily life of parent, producer and friend, is not that which the 20th century needs. By Soul-Culture man is made more expressive in this objective world; better fitted to manifest that which he is in the real Soul-life..... Esoteric teachings that render this present life of less worth, of less enjoyment, of less expression, are productive of one-sided and abnormal Soul-growth and are not my idea of Soul-Culture. “I am in the

world, but not of it,” said the One who was the Flower of manhood. Live in the world! Help the world! Be not subject to the world.”

“I am glad to find that this is in harmony with an intelligent and rational interpretation of the Hindu philosophy. In the October number of the ‘Viveka Chintamani,’ a Tamil journal published at Madras, India, I find an account of a ‘Great Teacher of Vedanta philosophy.’ This is told of her teaching: ‘She said that it was a false notion that Truth is unreachable by the ordinary man who has perforce to live in the world and follow some profession for a livelihood, though he has cut himself off from the world in his heart of hearts. She preached *purity of heart and nobility of aspiration to reach the highest truth*,—nothing short of Truth absolute,—as the two essential requisites for realizing the higher life; and provided a person has attained to this stage of aspiration, he, or she, need not give up family or profession. On the other hand, a truly aspiring soul and reflective mind will make use of the experiences of every day to build up a true and noble character, based on the essential truth of things and not on their apparent reality.”—“*Now*” (U.S.A.)

Every elementary schoolmaster must have a copy of the *Vivekachintamani* for himself and his school. It is the best and most economical thing in the long run, as it infuses a spirit of inquiry and a desire to enlarge the mind by the constant presence of the volume being in his possession which he individually has to care for and preserve as school property. “When so kept they serve as a permanent and continuous volume of reference and useful knowledge for pupils and teachers. So, I would strongly recommend the supply of the Journal to be made to all the schools on the principle of one copy for each school.” The teachers are requested to put themselves in communication with the Managing Agents of the *Vivekachintamani*, who will afford them every facility for each of them securing a copy. The annual subscription is Rs. 5 per volume payable in advance. (Vide “Terms.”)

Address:—THE MANAGING AGENTS,
Vivekachintamani, 19, Adam Street,
Mylapore, Madras, S.

No good work is ever lost." "My best wishes for the success of your publication"—Sir Harold Stuart, K. C. V. O.
 புஸ்தகம்-26.] 26-வது வருஷம்
 "The Children's Favourite, the Teachers' Help, and the Parents' Guide."

காளயுக்தி
 வருஷம்
 ஆனிமீ.

விவேக

சிந்தாமணி

June-July.
 1918.

FIRST ESTABLISHED, 1892.

26TH YEAR OF PUBLICATION, 1918-19.

“பெற்றோர்கள் தாமவப்பர் பிள்ளைகள் லாசையுள்ளோர்
 கற்றே மெனவுகந்து கற்பர் பிள்ளும்—மற்றோர்கள்
 மூச்சரியத் தாலிகழில் வந்ததென்னெஞ் சேய்கழங்கை
 யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு.”

THE ESSENTIALS OF TRUE CULTURE.
 CULTIVATE FAITH WITHOUT CREDULITY,
 INDEPENDENCE WITHOUT ISOLATION AND
 TOLERANCE WITHOUT INDIFFERENCE.

“ஆரியக்கூத்தாடினாலும் காரியத்தில்
 கண்ணயிரு.”

“என்னையறிந்திலே னித்தனை காலமும்
 என்னையறிந்தபி னேதமறிந்திலேன்
 என்னையறிந்திட் டிருத்தலுங்கைவிடா
 தென்னையிட்டென்னையு சாவுகின்றானே.”

—திருமந்திரம்.

“புத்திக்கெட்டாதது பத்திக்கெட்டும்”
 என்றும், “கிஞ்ஞானமென்பது வியவகார
 வீருத்தி” யென்றும் பத்தியைப் பெரிதும்
 தூக்கிப் புத்தியைத் தாழ்த்தி யெழுதின
 தினால், புத்தியின்றிப் பத்தி செய்யலாமென்று
 ஆழ்ந்து சிந்திக்கச் சக்தியில்லாதார் எளிதில்
 நம்பி யேமாந்து போகலாம். ஆகையால்
 அவர்கள் இத் தப்பெண்ணக் கொள்ளாதபடி
 “ஆரியக்கூத்தாடினாலும் காரியத்தில் கண்ணு
 யிரு”. என்னும் வசனத்தைக்கொண்டு அவர்
 களுக்கு யிகவும் அவசியமான சில நற்போதனை
 கள் செய்ய உத்தேசங்கொண்டோம். இங்கே
 அவர்கள் கவனிக்கவேண்டிய மூன்று பெரிய
 விஷயங்களை யெடுத்து விவரித்துக் கூறு
 வோம்.

முதலாவது, பேதைமையின்றி பத்தியிற்பழகு.
 இரண்டாவது: எல்லாருக்கும் மத்தியில்
 ஏகாந்தமாயிரு: அதாவது; புறத்தறவீன்றி
 அகத்தறவு புண்.

மூன்றாவது: உபேகையுமின்றி உள்ளம்
 பொறு.

பக்தி, பக்தி யென்றால் என்ன? பக்தி
 யென்னும் ஸம்ஸ்கிருத பதத்துக்கு உண்மை
 யான உள்ளன்பு பாராட்டுதலே சரியான
 பொருளாம். இந்த அன்பு எப்படிப்பட்டது?
 ‘அன்புடையார் என்புமுடையர் பிறர்க்கு’
 என்றதிலுமும்,

“அன்பினுமார்வ முடைமையதவீனு
 நன்பென்னு நாடாச்சிறப்பு.”

என்றதிலுமும் அன்பினுடைய இலக்கூணங்
 கள் ஒருவாறு குறிக்கப்பட்டன. இன்னும்
 திருவள்ளுவர்,

“அறத்திற்கேயன்பு சார்பென்பவறியார்
 மறத்திற்கு மல்தேதுணை.”

என்றதிலுமும் அதன் இலக்கூணம் குறிக்கப்
 பட்டுள்ளது. அன்பிலிருந்து ஆசையுண்டா
 கும்; அதிலிருந்து அளவற்ற சிறப்பமைந்த
 சிநேகமுண்டாகும். உள்ளன்பு கசிந்துண்டா
 கும் நேசத்திலும் மேலானது இவ்வுலகில்
 என்னுளது? ஏதும்மில்லை யென்று நாம் சொல்ல
 வும் வேண்டுமோ? இப்படி இவ்வுலகில் மற்
 ரெல்லாவற்றிலும் மேலான சிறப்புள்ளதாகிய
 நேசத்தால் வரும் இன்பத்தை யனுபவிப்பவர்
 அதன்பயகை கடவுளிடத்தில் உள்ளன்பு
 வைக்கவறிந்து என்று மழியாப்பேரின்ப
 சுகத்தை யனுபவிப்பர் என்று திருவள்ளுவர்
 சொல்லியிருக்கிறார். அன்பானது தர்ம சித்
 திக்கேயன்றி பகைமையை நீக்குதற்கும் அவ்

வன்பே துணையென்றார். 'ஸென்ட் பால்' அன்பின் இலகூணங்களை வெகு நன்றாக வெடுத்துக் கூறுகிறார். அதாவது;—

“அன்பு எல்லாத்துன்பங்களையும் பொறுத்துக் கொள்ளும், அது பகடும் (ப்ரீதி) பாராட்டும்.

“அன்பு தன்னை மெச்சிக் கொள்வதில்லை, தன்னைப் புகழ்ந்தாலும் லெகூபியம் செய்வதில்லை.

“அதுகோணலாம் நடந்துகொள்வதில்லை,

“தன்னலம் பாராட்டுவதில்லை,

“எளிதில் கோபம் கொள்வதில்லை,

“கெடுதி சீனைப்பதில்லை,

“அநீதியில் மகிழ்ச்சியின்றி சத்தியத்தைக் கண்டு மகிழும்,

“எல்லாம் பொறுக்கும்,

எல்லாவற்றையும் நம்பும்,

“எல்லாம் கூடுமென்றெண்ணும்,

எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொள்ளும்.”

பக்தி முதிர்ந்தால் முத்தி சித்தியாம் என்பது,

“முத்திக்குவித்து முதல்வன் தன்னானம் பத்திக்குவித்துப் பணைத்துற்றுப்பற்றலே”

என்ற திருமுலர் திருமந்திரத்தினால் விளங்கும். “பக்தி எல்லாவற்றையும் நம்பும்” என்று சொல்லியதின் பூரணக் கருத்தை வெளியிடவேண்டிய “அது எதையும் நம்பி மோசம் போகாது” என்பதை வருணித்துக் கொள்ளவும். ஏனெனில் உண்மையாக உள்ள படி நம்பினால் அந்த நம்பிக்கை பலித்தே தீரும். “நம்பிக்கெட்டாரில்லை” என்பது ஸத்தியம். ஏனெனில், உண்மைப் பக்தி தன்னளவாகவே நிற்கும்.

“தானே தனக்குப் பகைவனுநட்டானும் தானே தனக்கு மறமையுமீம்மையும் தானே தான்செய்த வினைப்பயன் தாய்ப்பானும் தானே தனக்குத் தலைவனுமாமே”—திருமந்திரம்.

ஆகையால், உண்மைப் பக்திக்கு ஒரு போதும் கேடுவினாவதில்லை. அது எப்போதும் நன்மையே பயக்கும்.

“தன்னையறியத் தனக்கொருகேடில்லை தன்னையறியாமற் றுகேடுகெடுகின்றான் தன்னையறியு மறிவையறிந்தபின் தன்னையெயர்ச்சிக்கத் தானிருந்தானே.”

தன்னைத்தானறியாக் குறையால்தான் எல்லாக் கேடுகளும் வருகின்றன. இதற்குத் தான் குரு வேண்டுமென்று சொல்கிறது.

“அறிவுவடிவென் றறியாதவென்னை அறிவுவடிவென் றருள்செய்தான்நந்தி அறிவுவடிவென் றருளாலறிந்தே அறிவுவடிவென் றறிந்திருந்தேனே.”

யென்றார் திருமுலதேவர். ‘இந்த வுண்மையை யறியத்தானு குருவருள் வேண்டுமென்று சொல்கிறது!’ என்று உண்மையறியாதவர்கள் இதை யற்பமாக நினைப்பார்கள். உண்மையை உள்ளபடி யறிந்தால் அவர்கள் அப்படி நினை யார்கள். ஒருவன் வீட்டுத் தோட்டத்திலே பெருந் திரவியம் மண்ணின்கீழ் புதைப்பட்டுக் கிடக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். இது தெரியாமல் அவன் அஷ்டதரித்திரனாய் அவதிப்படுகிறான். ஒரு கவளம் சோற்றுக்கு ஒன்பது வீடுபோய் பிச்சையெடுக்கு மிவன் வீட்டுக்கொல்லையில் பெருநீதியம் புதைப்பட்டுக் கிடக்கிறதென்று ஒருவன் குறி சொன்னால் அதைக்கேட்ட தரித்திரன் அதை அடைய எவ்வளவு ஆசைப்படான். ஆசைப்பட்டுப் பயனென்ன? புதையலெடுக்கும் சாஸ்திர முணர்ந்த புண்யனொருவன் உதவியின்றி அஷ்டத் தன்னு லடையமுடியாது. இப்படி மண்ணில் புதைந்துகிடக்கும் புதையலையெடுக்கப் பிரயத்தனப்பட்டோர் எத்தனைபேர் ஆஷ்டாடபூதிகள் வசம் சிக்கி கைப்பொருளையு மிழந்து கனகஷ்டங்களும்பட்டு, நரபலி முதலான கொடும்பாவச் செய்கைகளுக்கும் உள் ளாகிக் கடைசியில் ஒன்றுமின்றி அதேரகதியாகப்போகிறார்கள். மண்ணில் மறைந்துள்ள இப்புதையலை விவசாயமென்னும் சூகூழாயுத்தால் வெட்டிப்பறித்து வித்தென்னும் பவியிட்டு நீர்வார்த்தலென்னும் பூரண

செய்து, ஓம்பலென்னும் தபசிருந்து, பொறுமைபென்னும் பக்திசெய்து 'மக்குல்' என்னும் பிரசாதம்பெற்று, விபாபாரமென்னும் புனர்பூசைசெய்து அதன் பின்னரே பெறலாமென்று யாராவதுசெய்யினால் அவனை நம்பாது 'போபோ நீ பைத்தியம், இதுவேல்லாம் எனக்குத்தெரியாதா?' என்பார்கள். ஒரு ஆஷ்டாபூதிவந்து, ஆர் கோழி பலி கொடுத்து அர்த்த ராத்திரியில் நான் பூஜை செய்பவென்றும், அப்பொழுதுதான் பொக்கிஷத்தைக்காக்கும் பூதங்கள் விலகுமென்று சொல்லி அவனை இல்லாதபடி யெல்லாம் ஆட்டிவைத்தால் அப்போது எல்லாக் கஷ்டங்களையும் சந்தோஷமாகப்படுவான். கடைசியில் மோசம் போயுமழுவான். இந்த ஸ்தூல பொக்கிஷந்தேட இத்தனை பாடென்றால், ஈரேழுலகையு மொருங்கே கொடுத்தாலும் ஈடாகாத குறைவிழையற்ற அளவிலாப் பொருளாம் ஆத்ம சுகத்தைப்பெற எவ்வளவு கஷ்டம் நேரிடும். ஆகையால் உண்மையை யுள்ளபடி யுரைப்போர் பூரணனுபவிகளாக விருந்தாலன்றி அவர்களால் தீங்கேயன்றி நன்மை பயக்கமுடியாது. தனக்கு அந்நியமான ஒருவரை நம்பும் நம்பிக்கை யெப்போதும் பேதைமையேயாம். இந்த பேதைமையகற்றக் கூர்புத்தி பென்னும் மந்திரவாளின்றி நம்மாலொன்றும் செய்யமுடியாது. இத்தேசுத்தில் வாச்சாவேதார்த்தம் பேசி அரை குறையாக உண்மையைக் கண்டு பூரணனுபவம் சித்திக்குமுன் குருபீடத்துக் காசைப்பட்டுக் குறம்புகளியற்றி ஏழைகளை மோசஞ்செய்து மஹாபாபங்களுக்குள்ளாகித் தாங்களும் கெட்டுத் தங்களை யடுத்தவர்களையும் கெடச்செய்யும் ஆஷ்டாபூதிகளெத்தையோ பேர்கள் தறிய வேடம் பூண்டு தூய்மையின் மீத தாழ்மையியற்றி வாழ்விழந்து வள்கொடுமைசெய்து திரிகுரர்கள். இவர்கள் தவவேடத்தை நம்பி அவாந்தரமாகப் போகா

மலீருக்க புத்தியின் சாதகமின்றி நம்மாலொன்றும் செய்யமுடியாது. புத்தியென்பது கூறிய வாளாயுதமொக்கும். அதை நாம் கைப்பிடித்தாலும் சக்தியுள்ளவர்களானால் அது நமக்குப் பரமசாதகமாகும். ஆளும் வன்மையில்லா விடில் அது நம்மைப் பெருமைப்படுத்தவது போல் காட்டிக் கடைசியிற் படுகுழியிற் றள்ளி விடும். 'Intellect' என்று சொல்லும் விக்ஞான சக்தியாம் கூர்புத்திக்கு யஜமானத்துவம் பொருந்தாது. அதற்குரிமையான சேவகத்துவம் அதற்கமர்ந்திருந்தால் அதைப் போல் இன்னுயிர்க்குற்றதனை வேறில்லை. 'புத்தியிலும் பக்திபெரிது' என்றதனால் புத்திக்கெட்டாத அதிருகூதம்ப் பொருளை யறியும் சக்தி பக்திக்குண்டாதலால் அந்த அர்த்தத்தில் அது பெரிதென்று கொள்ளலாமேயன்றி பக்தியிருந்தால் புத்தி வேண்டியதில்லையென்று அர்த்தங்கொள்ளக் கூடாது. புத்தியில்லாத பக்தி 'மூடபக்தி'யாம். இதையே பேதைமையென்பார். ஆகையால் பேதைமையகற்றிப் பக்தியிற் பழகுதல்வேண்டும். இதற்கு எல்லாவற்றையும் புத்தியினாலாராய்ந்து புத்திக்கொப்பான மட்டிலே பக்தி செலுத்திவந்தால், பக்தியினால் புத்தி பிரகாசிக்க, புத்தியினால் பக்தி மேலிட ஒன்றுக்கொன்றாதாரா மாயிருந்து பக்தி சிரத்தை யுண்டாகி வளரக் கடைசியில் இகபரமிரண்டிற்கும் சாதகமாம் முத்திபெற்றுய்யலாம். இகத்தில் புத்திக்கெட்டாத தொன்றில்லை.

நித்திய முத்த சத்தப்பொருளாம் ஸத்தியம் ஒன்றே புத்திக்கெட்டாதது. அதுவும், ஆத்மப் பிரகாசத்தில் அடங்கி விளங்கப்பழகிய புத்திக்குப் பேராதாரமாயிருந்ததவி அந்த புத்தியின் சக்தியை மிகவும் விர்த்தி செய்து விளங்கச்செய்யும் பரமசாதகமாயுதவும். பிரம்மஞானமெய்தி பூரணமடைந்தவர்கள் உலகத்திற்குபகாரஞ்செய்யக் கருதி உலகத்தருமங்கையே யனுசரித்து நாம் அரை குறையாகச்செய்யும் கடைமைகளை அவர்கள்

† 'மனம் ஒருவழிப்பட்டது மந்திரம்.'

தங்கள் தீர்க்கதரிசன் விசேஷத்தால் குற்றங் குறையின்று பூர்ணமாகச் செய்து முடிப்பார்கள். பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் உலகவழிப்பட்டு உலகதர்மங்களை யனுஷ்டித்தே அர்ச்சனனுக்கு ஆத்மஞான மூட்டினான், 'எனக்காக வேண்டிய தொன்றுமில்லை, நான் சொல்கிற படி கேள், என் செய்கையைப் பார்க்காதே' யென்று சொல்லவில்லை. ஜனகமகாராஜாவின் உதாரணத்தைச் சொல்லி அர்ச்சனனை நிஷ்காம்ய கருமஞ்செய்ய வற்புறுத்தினதன், 'தனக்குச்செய்யவேண்டியது, மூன்றுலோகங்களிலும் அடையாதது அடையவேண்டியது ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும் தான் கருமத்தில் பிரவீருத்தித்திருக்கிறதை யெடுத்துக்காட்டி, "நான் ஒரு காலத்திலாவது ஜாக்கிரதையாய் கருமஞ் செய்வதில் பிரவீருத்திக்காமல் போனேனேயானால் மனிதர்கள் என்னைப் பார்த்து கெட்டுப்போவார்கள்", என்று வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கிறார். (பகவத்கீதை, அத்-3, சலோகம் 22, 23, 24-ல் பார்க்க.) ஆகையால் எப்படிப்பட்ட ஞானியானாலும் செய்கைக்கும் கொள்கைக்கும் வேற்றுமையிருந்தால் அவர் ஒருபோதும் உலகுக்கு உபகாரியாகமாட்டார். ஞானிகள் இப்படித் தானிருப்பார்களென்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் அவர்கள் கொள்கைக்கும் செய்கைக்கும் உண்மையில் ஒருபோதும் வேற்றுமை இருக்கமாட்டாது. அப்படி வேற்றுமையிருந்தால் அவர்கள் ஞானிகளாகார். ஏனெனில் அவர்கள் எப்போதும் சத்யத்தைவிட்டுப் பிரிழார். திரிகரண சத்தியாக அவர்கள் எப்போதும் சத்யத்தையே ஒட்டி நிற்பார்கள். பூர்ணபவம் பெற்றவர்கள் சத்யஸ்வரூபிகளே யாவார்கள். தேகத்திரியங்களிலும் பற்றுமையார்கள். உடலையும் உயிரையும் திரணமாக நினைத்து சத்யத்தையே ஸ்தாயிக்க முயலுவார்கள். அவர்களுடைய உள்ளத்தில் எப்போதும் கடவுள் திருக்கோயில் கொண்டு விளங்குவார்.

“அறிவுடையார்நெஞ் சகீலிடமாவ
தறிவுடையார்நெஞ் சருந்தவமாவ
தறிவுடையார்நெஞ் சொடாதிப்பிரானும்
அறிவுடையார்நெஞ்சத் தங்குகின்றனே”

புத்தி விவேகமுள்ள பக்தன் இப்படிப்பட்ட ஞானசிரேஷ்டர்களைக் கண்டு வணங்குவதெப்படி யிருக்குமென்றால்: — எட்டாப்பழத்துக்குக் கொட்டாவிவிடும் சோம்பேறியைப்போலாவது, ஏதோ தனக்கன்னியமாய்த் தானறியக்கூடாத தெய்வத்தின் பிரதிமையைக்கண்டு அஞ்சிக் கெஞ்சி நடுங்கும் பேதையின் பூசனைபோலாவது இன்றி, தன்னைப்போலவேயிருந்து தன்னிலும் மேலாய் தன்னிடத்துள்ள சக்திகள் பூரணமாய் விளங்கப்பெறும் பூரணாகத் தன் குருவையறிந்து, அவருடைய மேன்மைக்குத் தாழ்ந்து, 'அவரைப்போல் நானுமாவேன்' என்னு முறுதி கொண்டுழைக்க அவர் தனக்குக் காரண பூதராய் விளங்கக்காண்பான். இப்படி நம் முள்ளிருக்கும் சக்தியை, நம் உண்மையை, நமக்குப் பிரத்தியக்ஷமாக விளங்கிச்செய்யும் பொருட்டு தன் உள்மர்மங்களையெல்லாம் உள்ளபடி விளங்கச்செய்து பூரண அன்பே உருவெடுத்த வதரித்ததுபோல் எவர் ஒருவர் விளங்குகிறாரோ அவரே 'குரு' வென்னும் உத்தம நாமத்துக்குரியவராவார். 'சத்குரு' எப்போதும் ஏகனே; ஒருவனே; தேவன், கடவுள், சிவன், சத்தியம் என்று பல நாமங்களாலும் வழங்கும் உண்மைப்பொருள் ஒன்றே; அவன் போதிக்கும் முறை எப்போதும் 'நான், நீ யென்கிற வேற்றுமையில்லை' யென்னும் உண்மையே.

“நானென்றும் தானென்றும் நாடினென் னாடலும்
நானென்றும் தானென் றிரண்டில்லையென்பது
நானென்றஞானமுதல்வனே நல்கினான்
நானென்று நானும் னீனைப்பொழிந்தேனே.”

— திருமூலர்.

கடவுளே என்னைப்போல் வந்து எனக்கு ஆத்மபோதம் செய்யும்போது சிறிதும் எனக்கு அந்நியமாயிருந்து என்னைக் கைதூக்கி

விடப் பார்க்கிறவர்களை நான் எப்படி நம்புவது; ஞானிகள் ஏதோ வீடுவாசல் நாடு நகரங்களை விட்டு காட்டில் வசிப்பார்கள்; நகரூள் வசியார்கள்; ஜனசமூகத்தில் சேராக்கொள்பதெல்லாம் தப்பெண்ணம். 'நாட்டிலிருந்து நாட்டுக்கொப்ப நடப்பதும் சுலபம்; காட்டில் தனியிருந்து தன்னிடவந்தமேபோல் நடப்பதும் சுலபம். ஆனால் நாட்டில் ஜனக்கூட்டத்தி னடுவேயிருந்து ஏகாந்தமாய் வசித்து சுவதந்திரத்தைக் கைவிடாமலனுசரித்து எவனெருவன் சுவயேச்சையாய் நடந்து வருகிறானோ அவனே மஹாத்மாவான்' என்று 'எமர்சன்' கூறியிருப்பது முற்றும் உண்மையே. பின்னும் சிலர் "சாஸ்திரம்! சாஸ்திரம்" என்று சொல்லி பண்டிகர்களைப் பெருமிதம் பாராட்டி பாண்டித்தியத்தை சிறப்பித்து பாண்டித்தியமின்றி ஞானம் கிட்டாதென்று நினைக்கிறார்கள். இதுவும் தப்பெண்ணமே. மஹாபண்டிதரான ஸ்வாமி தயானந்த சரஸ்வதியவர்கள் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரோடு பேசி அவர் வாப்பிழப்பாய் வந்த அருள்வாக்குகளைச் செவியடுத்துண்டானந்தித்து அவரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு செப்பினார்:—"சாஸ்திரங்களைக் கடைவதினால் பண்டிதர்களுக்குக் கிடைப்பது தயிரும் மோருமே; பக்தர்களோ வெண்ணெயெடுத்துண்கிறார்கள் என்று அறிந்து கொண்டேன்"—என்றார். பின்னும் ஒரு விஷயம் கவனிக்கத்தக்கது. பொறுமை, சமத்துவம் என்கிற பதங்களுக்கு 'இராமணன்' டாலென்ன இராவணனுண்டா டென்ன வென்று உபேக்ஷயினால் இரண்டையும் சரியாக பாவிக்கும் பாவனையை அர்த்தமாகக் கொள்கிறார்கள். அது பொறுமையாவது சமத்துவமாவது ஆகாது. தனக்கு சாதகபாதக பிரண்டிற்கு மிடமில்லாதபோது அதைப்பற்றி உபேக்ஷையாயிருப்பது எல்லாருக்கும் சகஜமே. உண்மையறிந்த ஞானியின்பொறுமை யல்லது சமத்துவம் எப்படிப்

பட்டதென்றால், நல்லது கெட்டது என்று பலவேறுகத் தோற்றும் தோற்றங்களிலும், தோற்றத்திற்குப் பின்னால் உண்மை ஒன்றாயிருந்து விளங்குவதை யுணர்ந்து, வெளித் தோற்றத்தினுட்புகுந்து பார்க்கும் பார்வை விசேஷத்தால் பல பேத்த்தோற்றத்திலும் காணும் உண்மைக்கு உகந்து உள்ளன்பு பாராட்டும் பேரன்பே 'பொறுமை' யென்றும் 'சமத்துவ' யென்றும் சொல்லத்தக்க தாம்.

ஆகையால் ஆஷாடபூதிகளாம் கபடநாடக வேஷதாரிகளை நம்பி மோசம்போகாமலிருக்க எல்லாரும் புத்தியைக் கூர்மைப்படுத்தி யுபயோகித்து வரல்வேண்டும். கூர்மபுத்தியுள்ளவன் சத்தியத்தில் மட்டும் பற்றுள்ளவனாகவிரந்து நிச்சய-புத்தியோடுழைப்பானால் காரியத்தில் மோசம்போகக் காரணமே யில்லை. இந்த உண்மையை வற்புறுத்தவே "ஆரியக்கூந்தாடினாலும் காரியத்தில் கண்ணயிரு" என்னும் உண்மைவசனத்தை உள்ளபடி யெடுத்துவிரித்தோதினோம். என் தாய் "வேதாந்தவிசாரம் செய்கிறேன் என்று இல்லறக் கடன்களைவிட்டு மோசம்போகாதே! ஜாக்கிரதை! ஜாக்கிரதை!" யென்று பலகாலும் சொல்லி அவன் பிள்ளைகளுக்கு எச்சரிப்பான். அவன் 'புன்சிறப்புத் தவழமினப் முஃமலர்' தின்னநான் சுரந்து பன்னி, பன்னிப் பலகாலும் சொல்லி வி ருசயக்தமுத்திய வரர்க்கைகள் இன்றைக்கும் என்றைக்கும் எவராலும் மறக்கற்பாலதன்றும். ஆகையால் அவன் சன் இன்னருட்குமுவிக்கோதிய மகசிராம சர்க்கிரவசனத்தை யப்படியே இங்கு கீழே வரைகிறோம்.

"நீ விண்டதெதுவானாலும் வெட்டவெளியானாலும் குடியிருந்த வீடதனைப் பாழசுறாக்காதே; பிச்சைக்குப்பைக்காரன் எச்சில்தின்னி யென்றிராமல் எல்லாரையுக் கவனித்துஎவரவர்க்குமுரியதையீய்."

உத்தமோக்தமளவன் இந்த உண்மைப் பொதீனையை உள்ளபடி யுணர்ந்த சொண்டாடி அமெரிக்கா தேசத்தல் பிரசரமுகும ஒரு மாதாந்தரப் பக்திரிகையில் 'எமர்சன்' சீஷர்களில் ஒருவரான அப்பத்திரசிரியர் விஸ்தாரமா பெழுதியிருக்கிறார்.

"MY MIND TO ME A KINGDOM IS."

"Close your lips and let your hearts open. Work out the salvation of this land and of the whole world, each of you thinking that the entire burden is on your shoulders."—*Swami Vivekananda.*

"Great Men are they that see that spiritual is stronger than any material force; that thoughts rule the world."—*Emerson.*

"We have to save the rising generation of India from walking in false paths and to guide them into right ones. No Government can do this by itself, and no law that can be placed on the statute book will effect it. But Government can provide the opportunity, and the law can supply the means; and then the responsibility will rest with others, both of your race and mine for taking advantage of them."—*H. E. Lord Curzon's address at the Convocation of the Calcutta University.*

"An old English poet has said:—'My mind to me a kingdom is,' and I would say to each one of you students, that that line points out the field of your struggle, the dominion that has to be brought into subjection. The joy of the conquest may be known only to the individual, but the victory will influence your every action towards others, and you will rule unchallenged over a realm, inexhaustible, boundless, all enduring."—*H. E. Lord Lamington's address at the Convocation of the Bombay University, 1904.*

"தன்னை வென்றவன் தலைவனாவன்."

"தன்னைத்தா நெஞ்சம் கரியாகத் தாண்டுகின் பின்னைத்தா நெய்தாப் பயனில்லை—தன்னைக் குடிசெடுக்கும்நெஞ்சிற்குக் குற்றேவல்செய்யின் பிடிபடுக்கப்பட்டகளிற்."

"என் மனதே எனக்கொரு ஸ்வராஜ்யமாயிடுகிறது" என்று ஒரு ஆங்கிலேய மகாகவி மனோராஜ்ஜிபத்தின் பெருமையைப்பற்றிப் பேசியுள்ளார். மனதையாளக் கற்றவன் மஹாக்மாவாவன். பம்பாய் கவர்னர் லார்ட் லாமிங்டன் அவர்கள் 1904-ம் வருஷத்தில் இந்த வசனத்தைச்சொல்லி, பம்பாய் யூனிவர்ஸிடி

யின் வித்தியார்த்திகளுக்கு வித்தியாபட்டமளித்த ஸூலையில் அவர்களுக்கு ஒரு உத்தம உபதேசஞ்செய்தார். "நீங்கள் ஜயிக்கவேண்டிய இராஜ்ஜியம் இத்தகைக்கென்று இதனலறிந்துகொள்ளக் கடவீர்கள். மனதை ஜயிப்பதிலுள்ள சந்தோஷமும் ஆனந்தமும் அவரவர் உள்ளத்தில் அவரவர் அனுபவிக்கக்கூடிய யாயினும், மனதை ஜயித்த வெற்றியின் பயனாய், பிறரிடத்தில் நீங்கள் நடந்துகொள்ளும் நடத்தையும் உங்கள் ஒவ்வொரு செய்கையும் பாதிக்கப்படுவதாகும். மனதை வெல்லும் வெற்றியினால் அளவற்று அழிபாது குன்றயாதுள்ள ராஜ்ஜியத்தில் இரண்டற்ற தன்னரசு செயலுத்தம் தலைவராவீர்கள்" என்றார். லார்ட் லாமிங்டன் அவர்களுடைய வார்த்தைகள் விளங்கும்பொருட்டு அவர் வாக்கை யிங்கு மொழி பெயர்த்தோம். அவர் சொல்லிய கருத்து இதன் தலைப்பில் குறித்துள்ள செய்யுளில் உண்மை விளங்க உள்ளபடி யிருக்கக் காணலாம். தான் சாக்ஷிமாத்திரமாகவிருந்து தன் மனது தனக்கு முற்றும் அடங்கப் பெறின் பின்பு தானடையக்கூடாத பிரயோஜனமொன்றுமில்லை, அப்படிக்கின்றி தன்னைக் குடிசெடுக்கும் நெஞ்சிற்கு தான் உட்பட்டவனாய், அது ஆட்டிவைத்தபடியெல்லாம் ஆடி, அதற்கு 'குற்றேவல் செய்யின்'—ஏவல் தொழில் செய்தால்—பெண்யானையினால் படுகுழியில் வீழ்த் தப்பட்ட ஆண்யானைக்கு ஒப்பாவோம் என்று வெகு நன்றாக வெடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்.

காட்டுயானைகளைப் பிடிக்கும் தந்திரோபாயம் இதை வாசிப்போருக்குத் தெரிந்தும் தெரியாமலுயிருக்கலாம். காட்டில் யானைக் கூட்டம் நடமாடும் ஒரு இடத்தில் பெரிய படுகுழிவெட்டி அதன்மேல் இலேசான கொம்புகளைக்கொண்டு மூடி தரையோடுதரை சமமாக விருக்கும்படி புலப்பதைகளால் மறைத்து ஏற்கனவே பிடித்துப் பழக்கப்பட்ட பெண்யானையொன்றை அந்த யானைக்கூட்டத்தில் பொய்ச் சேரவிட்டு காட்டுயானையை அந்தப் பக்கம்

அழைத்து வரும்படி யானைப்பாகன் கட்டளை யிட்டனுப்புவான். தன் சுதந்திரமிழந்து மனிதனுக்கு அடிமையாகப் பழகின அந்தப் பெண் யானை யானைக்கூட்டத்திற்சென்று அந்த யானைக்கூட்டத்தின் தலைமையான ஆண்யானையோடு உறவாடி ஆசைகாட்டி மோகம் விளைத்து அதை வீழ்த்துவதற்காக வெட்டப்பட்டு மூடியுள்ள படுகுழியின் பக்கமாக அழைத்துச் செல்லும். அந்தப் 'பெண்யானையை நம்பிச் செல்லும் ஆண்யானை தன் பரிவாரத்தோடும் அதைப் பின்பற்றிச் சென்று படுகுழியில் விழ்ந்து தன் சுதந்திரமிழந்து மனிதனால் கட்டுண்டு அவனுக்கு அடிமையாக அதன் ஆயுளைக்கழிக்க வேண்டியரும், அப்படிப்போல் மனதானது ஜீவாத்மாவைத் தன்வசப்படுத்தி, அந்நூன அந்தகாரமென்னும் படுகுழியிற்றள்ளி பிறப்பென்னும் பந்தத்துக்குள்ளாக்கும் என்பது வேதாந்த சித்தாந்தவுண்மை.

இகம்பர மெல்லாவற்றிற்கும் மனதே காரணமாம். மனதில்லாவிட்டால் இகமுமில்லை பரமுமில்லை, எல்லா பேதமும் சுகதுக்கங்களும் 'மனதினால் உண்டானவையே.' மனதைக்கொண்டேதான் எல்லா சுகதுக்கங்களையும் மனதுபவிக்கவேண்டும், மனோவிருத்தியே பிரபஞ்ச விர்த்தியாம். மனோ நிவிர்த்தியே பிரபஞ்ச நிவிர்த்தியுமாம். புலன் பொறியறிவுகளுக்கெல்லாம் மனதே காரணம், இந்த மனம் அதிருஷ்டமானது. ஆயிரம்கோடி விதமாக உருமாறித் தோன்றும். ஒன்றைவிட்டொன்று பற்றும். இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சையெனத் தோற்றுவிக்கும். கைக்குக்கிடையதைச் சீக்கிரம் கசப்பாகச்செய்து, கைக்கெட்டாத தொன்றை இனிப்பாக நினைத்து வருந்தச் செய்யும். இது எப்போதும் ஆனந்தத்தைத்தேடும். தேடியடைந்ததெதிலும் திருப்தியடையாது. தன்னை வென்று ஆளச் சக்தியுள்ளவர்களுக்கு ஆஞ்சநேயர் ஸ்ரீராமருக்கு ஊழியனாயிருந்துதவியதுபோல் ப்ரதிபலன் நாடாதுபக்தி ரத்னமாகவிருந்து எதையும்

செய்துமுடிக்கும். தன்னையடக்கி யாளமாட்டாதவருக்கு குரங்காபிருந்து அவர்களைக் கூத்தாட்டுவிக்கும். தத்துவஞான மயிந்தவர்களுக்கு இதன் செய்கையையும் சுபாவத்தையும் தத்துவார்த்தமாக வெடுத்துவிளக்கலாம். தத்துவஞானம் விளங்கப்பெறாத எழமமதிகளாம் சாமான்ய ஜனங்களுக்கு இதை இதிஹாச ரூபமாகத்தான் விளக்கவைக்கவேண்டும். அதற்காகவே இராமாயணம், பாரதம் முதலிய இதிஹாசங்களும் மற்றப் புராணங்களும் இயற்றப்பட்டன. உலகத்தில் எல்லாப் படிப்பும் மனதை யடக்கி யாவ்வதற்குப்போகப்படுமளவிற்கே பயன்படுவதாம். மனதைச் சூழிக்க உதவாத கல்வி கல்வியோடு சேர்ந்ததல்ல. அது எப்போதும் துன்பமே விளைக்கும். "மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே" பென்றபடி, மனதை வெல்லாதவர்கள் மனிதரோடு சேர்த்தியல்லர். மனித ரூபமாயினும் அவர் மிருகத்தன்மை வாய்ந்தவரே யாவர். இப்படி "மனமிறக்க"க் கற்கும் கல்வியே பிரம்மவித்தையென்று கொண்டாடப்படுகிறது. மேற்றிசைக் கலைஞான விர்த்தியும் இதுவே நோக்கம் கொண்டதாக விருக்கிறது. ஆனால் அத்திசைச் சாதியார் இன்னும் "சிசுப்பிராயம்" விட்டு நீங்காதவர்களாயிருப்பதால் சிறு குழந்தைகள் மணல் வீடுகட்டி வினையாடுவதுபோல் பிரபஞ்ச மாயாவிலாசத்தீடுபட்டு வினையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களும் வரவர ஆத்ம வழிக்கு வந்துகொண்டேயிருக்கிறார்கள்.

ஜஸ்டிஸ் ஸர் எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் பகவான் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரது 76-வது வருஷோற்சவக் கொண்டாட்டத்தன்று சாயந்திரம் செய்த பிரசங்கத்தில் ஹிந்து வேதங்களில் உண்மை உள்ளபடி யுரைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அவைகளிலும் மேலான தத்துவ சாஸ்திரம் உலகத்தில் வேறில்லைபென்றும்; ஆனால் அதை இக்காலத்து ஹிந்துக்கள் உள்ளபடி யறிந்துகொ

ள்ளமாட்டாதவர்களாய் தப்பர்த்தம் செய்து கொண்டு தவிக்கிறார்களென்றும்; ஐரோப்பியர், அதிலும் முக்கியமாய் ஆங்கிலேயர், ஆத்மநாதம் தேடும்படியான அவ்வளவு உயர்ந்த நோக்க மில்லாதவர்களாயினும் அவர்கள் மனதுக் கெட்டினமட்டில் எல்லார்க்கும் நன்மையைக்கோறி அவர்கள் கோறினதற்குண்மையாகவிருந்து ஊக்கமுடனுழைத்து வருகிறார்களென்றும்; ஆகையால் ஆங்கிலேயர் ஹிந்துக்களிலும் மேலாக விளங்குகிறார்களென்றும் செப்பினர். ஜபசிலராயிருப்பதற்குக் காரணம், அவர்கள் புத்திக்கெட்டின அளவு சன்மார்க்கத்தைக்கோறி தங்கள் நல்ல எண்ணத்தால் தங்கள் உண்மையில் தாங்களே பூரண நம்பிக்கை யுள்ளவர்களாய் உள்ளும் புறமும் ஒன்றுபட சுயநயம்பாராட்டாது உழைக்கிறவர்களாயிருப்பதேயென்று அவர்களது உள்மர்மத்தை உள்ளபடியெடுத்து வெளியிட்டார்.

நம்மவர்கள், மதம் என்றால் மதச்சடங்குகளே யெல்லாமென்று நினைத்து சத்திருக்கச்சக்கையை விழுங்கும் கசடர்போல், சடங்குகளையே பெரிதும் பாராட்டி ஆத்மார்த்த வுணர்ச்சியையும் அதற்கு அனுகூலமான ஸத்ய விரதத்தையும் கைநழுவிட்டுக் காலங்கழிக்கிறார்கள். இதனால் அவர்கள் பூர்வீக நிலை குலைந்து பதவியிழந்து கெட்டுப்போவது மன்றி, உண்மைக் களஞ்சியமான அவர்களது புராதனமான உள்மதத்துக்கும் இழுக்குண்டு பண்ணிவைக்கிறார்கள். வித்யா இலாகாத் தலைவராயிருந்த டாக்டர் டங்கன் என்பவர் இவ்வாசிரியருக்கு எழுதியுள்ள ஒரு கடிதத்தில்:—

“பிரிடிஷ் கவர்ன்மெண்டார் உண்மையான உள்மதவிர்த்தி விஷயத்தில் அலக்ஷியமாக விருப்பதாக நினைக்கக்கூடாது. லார்ட்கர்ஸனும், லார்ட் அம்பீர்தில் அவர்களும் உள்மதக்கல்வி விஷயமாய் அனுதாபம் காட்டிப் பேசியதால் வரைந்துள்ள வசனங்களுக்கேற்ற சென்ற 30-வருஷகாலத்தில் கவர்னர்களாக

வும் மற்றப்படி உயர்பதவியிலுள்ளவர்களாகவுமிருந்த அங்கிலேயரால் எத்தனையோதரம் இதேவிஷயம் வற்புறுத்திப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவ்வார்த்தைகள் அவ்வக்காலத்திலிருந்த ஹிந்துக்கள் காதில்விழுந்தும் மனதுகொடுக்கவில்லை, ஏனெனில் இப்பொழுது உள்மதவிர்த்தி விஷயமாகவும் கல்விவிஷயமாகவும் ரீர் உள்ளத்துறைக்க வுணர்ந்து, உள்ளபடி அதற்காகப்பாடுபடுவதுபோல் நம் தேசத்தார் யாரும் இதற்குமுன் அவ்வளவு ஊக்கங்காட்டி உழைத்தார்களில்லை.....”

—யென்று கண்டு வித்தியா விஷயமாகவும், உள்மதக்கல்வி விஷயமாகவும் விவேகசிந்தாமணி ஏகாக்கிராந்த சிந்தையோடு உழைத்து வருவதற்குகந்து அனுதாபங்காட்டி ஆதரவுகூறி அவரது அந்தர்கிரத்தையைக் காட்டி, பெருதியுள்ளார்.

30-வருஷங்களாக இந்தியாவுக்குழைத்து 10-வருஷங்களுக்கு மேல்வித்யா இலாகா தலைவராகவுமிருந்து, முதலில் நாம் உள்மதக் கல்வியின் அவசியத்தைப்பற்றி வற்புறுத்திக் கூறிய இப்பொழுது, புறமத ஆடம்பரங்களைப்பற்றி நாம் பேசுவதாக தப்பர்த்தம்கொண்டு “சன்மார்க்கவிர்த்திக்கு தேவ்வத்தில் நம்பிக்கையே வேண்டியதில்லை” யென்று எழுதியவர், இப்பொழுது நமது உள்ளக்கருத்தை யுணர்ந்து கொண்டபின் நாம் செய்யமுயற்சிக்க குகந்து நம் யத்தினம் பலிக்கவேண்டிய ஆதரவுக்கூறி அனுதாபம் காட்டிவர, நம்தேசத்தவர்களில், ஹிந்துவாய்பிறந்து, வளர்ந்து, படித்துப் பரீக்ஷைகளும் கொடுத்து, சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் பொறுப்புள்ள பதவியடைந்தவர்கள் சிலர் உண்மையுள்ளப்படி யறிந்து கொள்ளவும் சக்தி இல்லாதவர்களாய் இருந்து வருகின்றனர். வயது சென்றவர்கள் குணத்தை மாற்றுவது அவ்வளவு சுலபமல்ல; தேசநன்மையைக் கோறுகிறவர்கள் இளம்பிராயமான சிறுவர்களது மாசற்ற சிந்தையில் ஸத்குண வித்தை விதைத்து “பக்குவத்தே பயிர்செய்”

என்னும் ஔவையார் வாக்கை யனுசரித்துழைப்பார்கள். இதற்கு நாம் நம் தமிழ் நாட்டிலுள்ள பாடசாலைகளெல்லாவற்றிலும் இப்பத்திரிகை வழங்கி வரச்செய்துழைப்பதே நம் கோறிக்கை கைகூடுவதற்கு அனுகூலமாம். இதற்கு தற்கால வித்யா இலாகாத்தலைவர் அனுகூலமாயிருப்பதன்றி ஆதரவுடன் சிபார்சும் செய்திருக்கிறார். இருந்தும் நம்மவர்களாயுள்ளவர்கள் நம்முயற்சி முற்றும்பலிக்க உதவிசெய்ய மனமற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள். இதைத்தான் 'இந்தியாவின் சாபம்' என்று நினைத்து அந்த சாபவிமோசனத்தை யெதிர் பார்த்துழைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

நம்மதக்குரவர்களும் மடாதிபதிகளும் தங்கள் கடமையை மறந்து சீரழிந்து சின்னப்பின்னமான நிலையிலிருக்கிறார்கள். மேலும் அவர்கள் இங்கிலீஷ் படிப்பை அசட்டைபண்ணி வந்ததினால் இக்காலத்துக்கேற்றபடி தம் பூர்வ மதத்திலுள்ள உண்மைகளை யெடுத்து காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கிசையப்போதிக்க சக்தி இல்லாதவர்களாகவிரிக்கிறார்கள். பத்திரிகைகளிலும் பல, வாசிப்போர் மனோபாவத்தை யுணர்ந்த அவர்களுக்கிதமானவற்றையே கூறி அவர்கள் நல்லபிப்பிராயத்தைப் பெற்றும் பிழைப்பனவாகவிரிக்கின்றன. உண்மையை யுள்ளபடி கூறக்கணங்கட்டிய எவரும், அவர்கள் பிரத்யேகநபர்களானாலும் சரி, பலர் கூடிய சங்கத்தாராயினும் சரி, பத்திரிகை புத்தகம்போன்ற தற்கால சாதனங்களாயினும் சரி, சாதாரண ஜனங்களுடைய நல்லபிப்பிராயத்துக்குப்பாத்ரகாரர் என்பது திண்ணம். ஏனெனில் எவனும் பிறரை மதிப்பது "தன்னளவையாக" விரும்பும். "தன்னளவுக்கு" மிஞ்சிய எதுவும் "பிராகிருத விருத்த" மாகவே தோன்றுவது மனோதத்துவ இயல்பு. ஆதலால் சாமான்ய ஜனங்கள் கருத்துக்கு மேற்பட்ட ஒன்றை வற்புறுத்தப்புகும் எவரும் முதலில் "ஜனப்பிரீதி" பெறுவது கூடாதகாரியமேயாம். தம்

மீலும் மேலானோரென்று ஜனங்கள் மதித்துப் பூரணமாய் நம்பியுள்ளவர்கள் தாம் நிஷிதமாக நினைத்தவற்றைப் பூஷித்துப் பேசக் கேட்டபின்னரே சாமான்ய ஜனங்கள் தங்கள் மனோநிலைமையினை உண்மையை யறிந்துகொள்ள ஊக்கமுடன் மனதைச் செலுத்துவார்கள். இப்படி அவர்கள் மனம் பற்றும்வரையில் செல்லுங்காலம் அந்த உண்மைக் கைக்கரிய விர்த்தியாம் (Mission Work) ஸ்த்காரியத்துக்கு இடையூறுவினைக்கும் ஏங்கற்காலமே யாகும். இக்காலத்தைக் கடப்பது கஷ்டம். இது ஒரு கண்டத்துக்கொப்பாகும். ஆனால் உண்மையிலே பூரணப்பற்றுள்ளோர் எதையும் ஈசுவரார்ப்பணமாக கர்மபலத்தியாகம் செய்து உண்மைநிலை குலையாது உறுதியாய் நின்றுழைப்பார்கள். இவர்கள் முயற்சி பலிப்பதும் பலிக்காமற்போவதும் இவர்களைப்பாதிக்காது. ஈசுவர சாக்ஷியாக உண்மைக்கு உதாரணமாகவிரும்புதுழைப்பதே இவர்கள் தலைமேலேயியபரமாம். இந்த உள்மதக்கொள்கையையே உண்மையாகப்பற்றியுள்ளபடி நின்றுழைத்துவருவது நம் கடமையாம். துணிப்புல்லமேயும் சிவர் டள்மத உண்மை யுணராத இதைக் கண்டித்துவருவதால், இப்பொழுது இப்பத்திரிகையை வாங்கி வாசித்து வருவோர், அதிலும் முக்கியமாகப் பாடசாலை உபாத்தியாயர்களும், கிராம பாடசாலைத் தலைவர்களும் இப்பத்திரிகையைப் படிப்பதினால் அவர்களுள்ளத்திற்படும் உண்மையான அபிப்பிராயத்தை நமக்கு வெளியிட்டெழுதினால் பிறருக்குபகாரமாயிருப்பதோடு, நாமும் அவர்களது மனோபாவத்துக்குத் தக்கபடி நமது போதனமுறையை மாற்றியுபயோகிக்கக்கூடும். இப்பத்திரிகையின் நோக்கம் தன் மனதை யடக்கியாவதினாலே, தன் மனதினுடைய உதவியைக்கொண்டு இகபரசுகங்களைத் தேடி யுழைத்து என்றுமழியாத ஆத்மானந்தத்தோடு உலகுய்யவுழைக்க உதவி புரியவேண்டுமென்பதேயன்றி வேறல்ல. * இந்த ஒரு நோக்கத்தையேதான் பலவகையா

* மஹாத்மா காந்தியவர்கள் மனோநிடமும் உறுதியும் எல்லாரும் பெறல் சாத்தியமே. அதை அவரே விளக்கிக்காட்டி வருகிறார்.

லும் நிறைவேற்ற முயன்றுவருகிறோம். எல்லாப் படிப்புகளும் போதனைகளும் இதையே தான் பிரதமநோக்கமாகக் கொண்டுள்ளதாக விருக்கவேண்டும். வயிற்றுப் பிழைப்பு இற்று உதவியாயுள்ளதேயன்றி வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு இது உபகரணமில்லை. தன் மனதை ஜயித்தால் பின்னடையக்கூடாததொன்றில்லை யாதலால் "பாற்காய்க்காகப் பங்கைவிற்பதை யாக" வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக எல்லா சுகிர்தங்களையும் (வயிற்றுப்பிழைப்பு முன்படக்) கொடுக்கத்தக்க ஆத்மவித்தையை விட்டு, சோற்றுப்படிப்புமட்டும் படித்து, "வாய்த் தவிமேம்போய் அடுப்பு நெருப்பும்து போன அம்மையார் கதைபாக" இரண்டும்கெட்டானாகத் தவிக்கும் இத்தலைமுறையார்களைப்போல் இனித் தலை யெடுக்கவிருக்கும் குழந்தைகளும் கெட்டுப்போகாதபடி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டியது நம்மவர்களில் கற்றார், பெற்றார், எல்லாரையும் பொறுத்த பெருங்கடமையாக விருக்கிறது. நமது இராஜப் பிரதிநிதியாயிருந்த லார்ட் கர்ஸன் அவர்களும் இதே நோக்கத்துக் கிசையவியா இலாகாவில் சீர்திருத்தங்கள் செய்யவிருப்பதைப்பற்றி 'கல்கத்தா யூனிவர்ஸிடி கான்வோகேஷன்' சபையில் தம் உள்ளக்கருத்தை வெளியிட்டுப் பேசியிருக்கிறார். இக்கடமையை யவரவர்களும் ஈசுவர சாஷ்டியாகவும் மனச்சாஷ்டிக்கொப்பிதமாகவும் குறைவின்றிச் செலுத்திவரவேண்டுமாய் பரம்பொருளைச் சிந்தித்து ஈசுவராம்சம்பொருந்திய எல்லவரையும் பிரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.* எஸ்வாமி விவேகானந்தரும் இந்த உண்மையையே மிகவும் வற்புறுத்திப் பேசியிருக்கிறார்.

* "What our country now wants are muscles of iron and nerves of steel, gigantic wills which nothing can resist, which can penetrate into the mysteries and the secrets of the Universe and will accomplish their purpose even if it meant going down to the bottom of the ocean and meeting death face to face in every fashion. This is what we want, and that can only be created, established and strengthened by understanding and realising the ideal of the *Advaita*..... Yes, let every man and woman and child, without respect of caste or birth, or weakness or strength, hear and know that behind the strong and the weak, behind the high and the low, behind every one, there is that Infinite Soul assuring the infinite possibility and the infinite capacity of all to become great and good..... Power will come, glory will come, goodness will come, purity will come, and every thing that is excellent will come when the sleeping Soul is roused to self-conscious activity,"—Swami Vivekananda.

SIXTY YEARS AGO.

அறுபது வருஷங்களுக்கு முன்பு.

அறுபது வருஷங்களுக்கு முன் சென்னை மாநகர் எப்படியிருந்தது என்பதைப்பற்றி ஒரு ஆங்கில தினசரிப்பத்திரிகைக்கு ஒரு ரிசுபர் எழுதியுள்ளார். விவேகசிந்தாமணியை வாசிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகளும் இதரர்களும் அறுபது ஆண்டுகளுக்குமுன் தேசத்தின் ஸ்திதி எப்படியிருந்தது என்பதை தெரிந்துக்கொள்ள ஆவல் கொண்டவர்களாயிருப்பார்களாதலால் 1858ம் வருஷத்தில் இந்தியாவானது மாண்புமையாக விக்கடோரியா மகாராணியாரின் அரசாங்கியின்கீழ் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதின் பிறகு, இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் விக்கடோரியா மகாராணியாரின் கோலின்கீழ் குடிசுக்கு உண்டான விசேஷநன்மைகளை இங்கு சொல்லுவோம். இப்பொழுது இருக்கும் சௌகரியங்களும் வசதிகளும் முன்பு இல்லவே இல்லையென்று அறிய பாலர்களுக்கு அதிசயமாயும் மிக அற்புதமாயும் தோன்றும்.

விக்கடோரியா மகாராணி பட்டத்துக்கு வந்த போது, இங்கிலாந்தில் இருப்பப்பாதை சிற்சில இடங்களில் சிறிது தூரம் இருந்ததேயன்றி விசேஷமாயில்லை. மின்சாரத்தந்தி ஒன்றேனும் இல்லவேயில்லை, இந்தியாவுக்கு நன்னம்பிக்கை முனைபைச்சுற்றியன்று வேறு வழியேற்படவில்லை. அடிமை வியாபாரம் இன்னமும் முற்றும் அடங்கவில்லை. ரீராவிக்கப்பல்கள் இன்னமும் ஏற்படவில்லை. திருட்டு முதலிய இலகுவான குற்றங்களைச் செய்தவர்களையும் கொலை செய்து தண்டிக்கும் கொடிய வழக்கம் இன்னம் நீங்கவில்லை. அக்காலத்தில் ராஜ்யவரும்படியும், ஜனத்தொகையும், இன்றுள்ளதில் பாதிக்கடவில்லை. ஜனங்களின் செல்வமும் அப்படியே. வர்த்தகம், கைத்தொழில், படிப்பு, நாகரிகம் முதலிய ஒவ்வொன்றும் அன்றைக்கின்ற பன்மடங்கு அபிவிருத்தி அடைந்திருக்கின்றது. ப்ரிட்டிஷ் மகா

ராஜ்யம் அன்றைக்கின்று விஸ்தீரணத்தில் கோடி சதுரமயில் பெருகியிருக்கின்றது. அக்காலத்தில் ஜனத்தொகை லக்ஷக்கணக்காய் மட்டும் இருந்தது. இன்றைத்தேதியிலோ அரசியின் குடைசீமூலில் குளிர் தூங்குவாரும் குடிகளின் தொகை முப்பத்திரண்டுகோடி!

அரசியின் ஆளுகையில் நூதனமாகத்தோன்றிய அநேக காட்சிகளில் முக்கியமானது இருப்புப்பாதையே. பிறகு 1897-ம் வருஷத்தில் இங்கிலாந்தில் இவ்விரப்புப்பாதை இருபத்தேராயிரம் மைல் நீளம் பரவியிருக்கின்றது. இந்த இருப்புக் குதிரைகளின் உத்பத்தியையும், கதியையும், போக்குவரவையும், நினைத்துப்பார்க்க எத்தனை அளவுக்கடங்காத ஆச்சரியம் உண்டாகும்! இந்நீராவிக்குதிரைகளால் ஜனங்களுக்குண்டாயிருக்கும் நன்மைகள் சொல்லிமுடியுமோ? தூரமென்பது போய் விட்டது. ஆயிரம் மைலுக்கு அப்புறத்திலிருக்கும் பந்துயித்திரர்களைப் பார்க்கவெண்ணிலும் அன்றைக்கே பார்க்கலாமே!

இதற்கு அடுத்தபடி அரசியின் ஆளுகையில் கவனிக்கத்தக்கது தபாலாபீசம் தந்தியாபீசம். முதல் முதல், 1839-ம் வருஷத்தில் 'பென்னி'த்தபால் ஏற்பட்டது லண்டன் நகர்க்குள் மாத்திரம். இஃது மறுவருஷத்தில் ராஜ்யமெங்கும் பரவியது. அன்றைக்கின்று கடிதங்கள்குள் சமார் முப்பதுமடங்கு அதிகரித்திருக்கின்றன. மின்சாரத்தந்தியும் இவ்வாறே அரசியின் காலத்தே தோன்றி விர்த்தியடைந்திருக்கின்றது.

இவையென்றி இன்னொரு அற்புதம் பாருங்கள்! தந்திக்கம்பிகள் தரையில் ஓட்டப்பட்டது போதாதென்று கடலிலும் ஐலத்துக்கடியிலும் ஓட்டப்பட்டு, ஐரோப்பா அமெரிக்காவென்னும் இருகண்டங்களும் அவற்றால் ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன! இக்கடற்றந்தி, முதலில் 1858-ம் ஆண்டுதில் அமைக்கப்பட்டு, அது பின்பு அறுந்து போக, மறுபடியும் 1866-ம் ஆண்டுதில் புதி

தொன்று அமைக்கப்பட்டதன்றி பழையதும் கண்டெடுத்துச் செப்பனிடப்பட்டது. இவ்வாறு இடமும் காலமும் இல்லாத நீங்கின வென்றெண்ணும்படி இழைத்தள்ள இருப்புப்பாதையும் தந்தித் தபாலும் ஆகிய இவ்விரண்டற்புதங்களையும் கண்ணாக்கண்டபின் இனி உலகில் எத்தனை அசாதத்தியமென்றெண்ணுவது?

அரசியின் ஆளுகையில் தோன்றிய மின்சாரம் என்னும் தேவதையின் செய்கை இவ்வொன்றுதானோ? பிரங்கியினின்று பாயும் குண்டின் கதியை அளக்கவல்லதும், கண்ணிமைப்பொழுதையும் பிரித்தளவிடவல்லதும், ஈயின் அடியோசையைக் குதிரைத்தளங்களின் குளம்படிபோலத் தொளிக்கச்செய்வதும் உடலுக்குள் உள்ள எலும்பையும், அங்குபாய்ந்து தங்கிய துப்பாக்கி ரவைகளையும், ஊசிகளையும், சதையின்வழியே காட்டவல்லதுமான அற்புதமான எத்தனை யந்திரங்கள் இத்தேவதையின் செய்கையினாலுண்டாயிருக்கின்றன!

இனி, வித்யாபிவிர்த்தி விஷயமாக ஆலோசிக்கிலோ, அரசியின் பட்டாபிஷேகத்துக்கு முன் வித்தையென்பது அருமருந்து போல் அங்கங்கே சிமிது இருந்தது. எளியஜனங்களில் அநேகர் படிப்பில்லாமல் அகங்குருடாய் அஞ்ஞான அந்தகாரத்தில் மூழ்கியிருந்தார்கள். இப்போது இங்கிலாந்தில் 30,000 பாடசாலைகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் 60 லக்ஷம் பிள்ளைகளுக்ககதிகம் படித்துவருகிறார்கள். சிறு படிப்புப் பாடசாலைகளில் அநேகமாகப் பிள்ளைகளுக்குச் சம்பளமேயில்லை. இவையன்றி, வர்த்தமானப் பத்திரிகைகள் ஆயிரக்கணக்காக விர்த்தியாகி ஜனங்களுக்கு அவை எத்தனை அறிவிற்கும் கீர்திருத்தத்திற்கும் ஏதவா யிருக்கின்றன. ஜனங்களில், உயர்ந்தோர், இழிந்தோர், வலியோர் எளியோர் முதலான சமஸ்தமானவர்களும், அடைந்துள்ள நாகரிகமும் லமும் இராணியின் காலத்து எல்லாவு அतिकரித்திருக்கின்றன! ஏழை

களின் நிலைமை முன்னெக்கிப்போது எவ்வளவு மாறிப்போயிருக்கின்றது! அவர்களுக்குள் முன்னிருந்த கஷ்டமும், அவிவேகமும், கொடூரமும், துர் நடத்தைமும், எவ்வளவு குறைந்து போயிருக்கின்றன! ஏழைத்தனம் கூட வெகு வாக ஒளிந்துப் போய்விட்டதே!

இனியும் இங்கிலாந்தில் காவியம், கற்பனை, சிற்பம், விற்பன்னம், வைத்யம் முதலான எண்ணிறந்த விஷயங்களில் ஜனங்கள் அரசியின் ஆளுகையில் அடைந்துள்ள அற்புதமான அபிவிருத்திகளை விவரித்துச் சொல்லப்படுகின்ற மிக விரியுமாதலின், அவற்றை விடுத்து நமது இந்தியா தேசத்தில் நாம் அரசியின்காலத்தில் அடைந்துள்ள அபிவிருத்திகளையும் சீர்திருத்தங்களையும் சிறிது விவரிப்போமாக.

நாம் சென்ற அறுபது வருஷகாலத்தில் அடைந்துள்ள அபிவிருத்திக்கு அளவில்லை. வியவசாயம், வர்த்தகம், கைத்தொழில் முதலிய நன்முயற்சிகளிலும், கல்வி, செல்வம், நாகரிகம் முதலான பல விஷயங்களிலும் முற்காலத்துக் கிப்போது எவ்வளவோ அபிவிருத்தியை அடைந்திருக்கிறோம். முற்காலத்தில், நமது தேசத்தில், யுத்தம், கலகம், கொள்ளை, கொலை முதலான பலவிதமான காரணங்களால் ஜனங்களுக்கு உயிரும் பொருளும் உள்ளளவேனும் சாகவதமில்லாமல் இருந்ததனால், வியவசாயம் முதலிய நன்முயற்சிகளெல்லாம் குன்றிக்கெட்டுப் போயிருந்தன. அநேக இடங்கள் நெருங்கிய காடுகளமயமா யிருந்தன. இக்காடுகளில் சிங்கம், புலி, யானை, கரடி முதலிய கொடிய விலங்குகள் நிறைந்திருந்ததமன்றி, அவைகள் அடிக்கடி காடுகளில் பிரவேசித்து ஆயிரக்கணக்காக ஆடுமாடுகளை அடித்துக்கொல்வதமன்றி, மனிதர்களையும் துற்றுக்கணக்காகக்கொன்று தின்றாவிடும். யானைகளும், காட்டுப் பன்றிகளும், விளைநிலங்களில் புகுந்து, விளைச்சலைத்தின்று தொகைத்து, நாசம்செய்து விடும். அதனால், ஜனங்கள் மிக்க கஷ்டங்களை அனுபவித்து வந்தார்கள். இப்போதோ, அந்

கங்கை சிற்சில இடங்கள்தவிர, அநேகமாகக் காடு கரம்புகள் எல்லாம் திருத்தி நாடாக்கப்பட்டு, எங்கும் விளைவயல்களும், தோப்பு களும் ஆகிலும் தென்னலும், வாழையும், தெங்கும், கழுகும், மாவும், பலாவுமாகப் பார்ப்பவர்கண்ணுக்கு இனிமையாகத் தழைத்திருக்கின்றன. துரைத்தனத்தார், அங்கங்கே, ஆறுகள் தோறும், எவ்வளவு கலலணைகள் கட்டி, உவர்க்கடலில் வீணாக் ஓடிக்கொண்டிருந்த ஜலத்தைபெல்லாம் தேக்கி, எத்தனை கால்வாய்கள் வழியாகச்செலுத்திப் பாய்ச்சலுக்குச் சாதகமாகும்படிச் செய்திருக்கின்றார்கள்! எவ்வளவு ஏரிகளும், குளங்களும், கிணறுகளும், பயிர்செய்யும் குடிகளுக்குப்பயோகமாக வெட்டிச் செப்பனிட்டிருக்கிறார்கள்! 'விண்ணினறு பொய்ப்பின் விரிநீர் வியனுலகத்துண்ணின் றுடற்றும்பசி.' என்றபடி, மழைக்காலங்களில் போதுமான அளவு பெய்யத் தவறுதலாலன்றித், துரைத்தனத்தாருடைய கவனக்குறைவினால் தேசத்துக்கு கூறாமல் உண்டாகின்றதென்பது அறவீனமேயன்றே?

முற்காலத்தில், வர்த்தகஸ்தானங்களும் துறைமுகங்களும் நம்தேசத்தில் விசேஷமாயில்லை. போக்குவரவு செய்வதற்கு நல்ல பாட்டைகள் கூடக்கிடையா. அநேகமாகப் பாட்டைகளெல்லாம் ஒற்றையடிப் பாதைகளாயிருந்தனவேயன்றி வண்டிகள் போவதற்கு அது கூலமானவையல்ல. ஆதலின், அக்காலத்தில் வண்டியுயில்லை, காடியும் இல்லை, ரெயில்வண்டியேது, தபாலேது, தந்தியேது? ஆறுகளுக்கும் அநேகமாகப் பாலங்கள் இல்லை. செல்வமுடையவர் பல்லக்கிலோ குதிரையின்மீதோ, மணியொன்றுக்கு அதிகவேகமானால் மூன்றுமைல் நான்குமைல் வீதம் பிரயாணம்செய்வார்கள். ஏழைகளுக்குக் கால்சவாரிதான். வழியில் சத்திரமுண்டா, சாவடியுண்டா? தாகத்துக்குத்தண்ணீரும் கிடையாது. எங்கேயாவது ஆற்றங்கரை, குளத்தங்கரை, கண்டவிடத்தில் சோற்று முட்டையை அவிழ்த்துத்தின்று

விட்டு, மரத்தடியில்படித்து நித்திரைசெய்வார்கள். பணம், காசு, நகை நட்டுகி கொண்டுபோக வேண்டியிருந்தால், பிச்சைக்காரன்போல் வேஷம் தரித்துச் சென்றலொழியத் தக்குவ தரிது. வர்த்தக சாமான்களோ, கட்டைவண்டிகள், அல்லது ஒட்டகங்கள் எருதுமாட்டுகள் மேல் போட்டு, ஐந்து அறையிலோ ஆயிரம் மயிலோ எவ்வளவு தூரமானாலும் அனுப்பப்படும். கள்வர்வழியில் அடித்துக் கொண்டு போனால், போனதுதான். ஐயோ! எவ்வளவு கஷ்டம்! அக்காலத்தில் காசிக்குப்போவன் காலம்சென்றவன்தான். மீண்டும் வருவானென்னும் நம்பிக்கை இல்லவேயில்லை. இப்போது நமது விக்டோரியாமகராணியின் காலத்தில் இத்துன்பங்களில் ஒன்றேனுமுண்டா? சமஸ்த கஷ்டங்களும் போய்விட்டன. எங்கே பார்த்தாலும் இருபக்கமும் வரிசையாக மரங்கள் வைத்த இன்பமான அநேகசாலைகளும், ரயில்மார்க்கங்களும், ஆறுகள்மேல் எங்கும் உறுதியான பாலங்களும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ரயில்வண்டிகள், குதிரைவண்டிகள், போதாததற்கு மின்சாரத்தால் செலுத்தப்பட்ட 'ட்ராம்' வண்டிகள், எவ்வளவு தினுசு தினுசாக தூரத்துக்கும் இடத்துக்கும் தக்கபடி போக்குவரவுகளுக்கு ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன!

முன்னாளில், தபாலாபிசுகள் கிடையா. ஒரு ஊரைவிட்டு நெடுந்தூரம் மற்றொரு ஊருக்குப்போன ஒருவன் சமசாரம் தெரியவேண்டுமாயின், அவன் திரும்பிவந்தாலொழியத் தெரியமார்க்கமில்லை. இப்போதோ, காசியில் உள்ள சமாசாரமும் காலணுக்கார்டினால் தெரிந்து கொள்ளலாமே! தூரதேசங்களில் உள்ள பந்துமித்திரர்களின் சமாசாரம் அன்றன்றாடம் விவரமாக அறிந்துகொள்ளலாம். நாட்கணக்கில்லாமல் மணிக்கணக்கில் சமாசாரம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின் அது ஒருகஷ்டமா? ஊருக்கூர் எங்கேபோனாலும் தந்திக்கம்பியோட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அரைரூபா செல்

விட்டால், ஆயிரமடங்கு தூரத்துச் சமாசாரமும் அப்போதே அறிந்துகொள்ளலாம்! நகைகள், நாணயங்கள், பணங்கள், பட்டுக்கள், எந்தப் பொருள் அனுப்பவேண்டுமானாலும், சிரமமில்லாமல் தபால்மார்க்கமாக அனுப்பலாமே. வர்த்தகச் சரக்குகள் 'ஸ்டீம்' வழியாகவும், 'ரயில்' வழியாகவும், எந்த மூலைக்கும் அனுப்பி எந்த மூலையிலிருந்தும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு, போக்குவரவுவர்த்தகவியாபாரங்களுக்குப் பையோகமாகச் சாலைகளும், கால்வாய்களும், பாலங்களும், ரயில்பாதைகளும், லக்ஷாபலகூடம் ரூபா செலவழித்து துரைத்தனத்தாரால் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்போது லக்ஷம் மைல் ராஜபாதையும், 20 ஆயிரம்மைல் இருப்புப்பாதையும் 41 ஆயிரம்மைல் தூரம் தபால்தந்திகளும் போடப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னமும் வருஷாவருஷம் புதிதாக இருப்புப்பாதைகள் போடப்பட்டு வருகின்றன. புதிய பாதைகளுக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு நான்கு கோடி ரூபாய் செலவிடப்படுகின்றது. இருப்புப்பாதை ஆரம்பமானது முதல் இதவரையில் அதற்காகச் செலவழிந்துள்ள மொத்தத்தொகை 232 கோடி ரூபா.

கைத்தொழில்களும் முன்னெக்கிப்போது பன்மடங்கு அபிவிருத்தியாயிருக்கின்றன. முன்னூளில் செய்துவந்த சிற்சில கைத்தொழில்கள் தவிர, மற்றவையெல்லாம் இன்னமும் நடந்து வருவதன்மீ, அநேக நூதனமான விசித்திர வேலைகளும் இப்போது செய்யப்படுகின்றன. பம்பாய் முதலிய அநேக பட்டணங்களில் நீராசியந்திரத்தினால் நெசவுத்தொழில் செய்யப்பட்டு பிரதேசங்களுக்குத் தணிகள் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. இப்போது இந்தியாவில் 100-யந்திரங்களுக்குமேல் பற்பல இடங்களிலிருக்கின்றன. அவைகளால் சுமார் லக்ஷம் ஜனங்களுக்கு ஜீவனம் நடக்கின்றது. பருத்தி, பட்டு, கம்பளி முதலிய பலவிதமான நாணயமுள்ள வஸ்துக்கள்; சிதம் சிதமாக வயிரம், கெம்பு, பொன், வெள்ளி முத

லீயவற்றாற்செய்த அநேக நகைகள் ; செப்பு, பித்தளை, வெண்கலம், ஈயம், இரும்பு முதலான உலோகங்களாற் செய்த பலவகையான பாத்திரங்கள் ; உபகரணங்கள் ஆகிய இவைகள் எங்கும் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. சர்க்கரை, காயிதம், நீலம் முதலிய இன்னம் அநேக பொருள்களும், யந்திரங்களாலும் வேறு வகையாகவும் ஏராளமாகச் செய்யப்படுகின்றன.

இனிக் கல்வி விஷயத்தை ஆலோசிக்கின், முற்காலத்தில், நமது தேசத்தில் கல்வி பிராமணர் முதலான சிலரிடத்தில் மாத்திரம் அவர்களுக்கே உரியதாய்த் தங்கியிருந்தது. இப்போதோ, அக்கல்வி சகலர்க்கும் சுதந்திரமாகி எங்கும் பரவி, யாவர்க்கும் அறிவைப்புகட்டி நிற்கின்றது. இந்தியாவில் இப்போது சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா, அலஹாபாத், லாஹோர் என்னும் ஐந்து ராஜதானிகளிலும் சர்வகலாசங்கங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு, ஒவ்வொன்றையும் அடுத்த அநேக முதல்தரம் இரண்டாம் தரமான பெரியபடிப்புப் பாடசாலைகள் இருக்கின்றன. அவற்றில், தர்க்கம், வியாகரணம், மீமாம்சம், சரித்திரம், சட்டம், சிற்பம், கணிதம், ரசாயனம், வைத்யம், விவசாயம் முதலான எண்ணிறந்த கலைகள் கற்பிக்கப்பட்டு, வருஷந்தோறும் ஆயிரக்கணக்காய் வித்யார்த்திகள் பரிக்ஷைகளில் தேய்வருகின்றார்கள். கீழ்த்தரமான பாடசாலைகளுக்கு அளவிலீலை. இப்போது சுமார் 1,40,000 கல்விச்சாலைகளும் அவற்றில் 40-லக்கம் மாணக்கர்களும் படித்து வருகின்றார்கள். துரைத்தனத்தார் வித்யாபிவிர்த்திக்காக வருஷம் ஒன்றுக்கு இரண்டரைக்கோடி ரூபாய்க்குமேல் செலவழிக்கின்றார்கள்.

இவ்வித்தியாபிவிர்த்தியினால் ஜனங்கள் அடைந்துள்ள பிரயோசனம் இவ்வளவென்றில்லை. அதனால் ஜீவனாத்தமான அநேக உயர்ந்த உத்தியோகங்களைப் பெற்றுக் களமும் கண்யமும் அடையப் பெற்றதன்றியும்,

ஜனங்கள் தங்களுக்குள்ளிருந்த மெளட்டியமும் தூராசாரங்களும் நீங்கி மிக்க சீர்திருத்தமும் நாகரிகமும் அடையப் பெற்றிருக்கின்றனர். விதவைகளை அனலிலிட்டுக் கொல்லுதல், சிசுக்களை வதைத்தல், செடிலாடுதல், நரபலிபிடுதல், கைகால் முதலிய உறுப்புக்களைக் குறைத்துக்கொள்ளல் முதலிய சாஹசமான அநேக கொடிய வழக்கங்கள் யாவும் இவ்வித்தியாபிவிர்த்தியின்முன் சூரியன் முன் இருள் போல நீங்கிவிட்டன.

இவ்வித்தியாபிவிர்த்தியினால், இதற்குமுன் என்றுமில்லாத அநேக வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளும், புஸ்தகங்களும் நாடெங்கும் எவ்வளவு புதிது புதிதாக வெளிப்பட்டுப் பரவியிருக்கின்றன ! முதல் முதல் இத்தேசத்தில் சுதேசப் பத்திரிகை ஏற்பட்டது, 1818-ம் வருஷத்தில். அப்போது சிற்சில பத்திரிகைகளைக் கூட வாங்கிப் படிப்பாரில்லை. இன்றைத்தேதியிலோ நானூற்றுக்கு மேலான வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் பிரசுரமாகின்றன. புஸ்தகங்களும் ஆயிரக்கணக்காக வருஷந்தோறும் பிரசுரமாகின்றன.

ஜனங்களுக்கு விபாதி முதலிய உபத்திரவங்கள் வந்தால் அவற்றிற்குத்தகுந்த சிகிச்சை செய்யும்படி, எத்தனையோ ஆஸ்பத்திரிகள் துரைத்தனத்தார் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். சென்னை முதலிய பட்டணங்களில் உள்ள கிணறுகள், குளங்கள், அசுத்தம் நிறைந்து பல விதமான நோய்களை உண்டுபண்ணுதலால் அவற்றைத்தள்ளி நெடுந்தூரத்துக்கப்பாலிருந்து இருப்புக் குழாய் வழியாகச் சுத்தமான நல்ல ஜலம் கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வைசூரிரோய் வாராதபடி அம்மை வைக்கப்படுகின்றது.

மேற்கூறியபடி ஜனங்களின் தேகாரோக்கியத்துக்காக துரைத்தனத்தார் பொதுவாக அநேக ஏற்பாடுகள் செய்திருப்பதன்றி, ஒரு விஷயத்தில் இராணியார் தாமே மிக்க சிரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நமக்காக முய

ன்றுவருகின்றார். 1881-ம்(19) மிஸ் பேயில்பி என்னும் ஒரு துரைசானி பிள்ளை மஹாராணியால் அனுப்பப்பட்டு இந்தியாவில் தக்க வைத்தியரீல்லாமையால் ஸ்திரீ ஜனங்கள் படும் கஷ்டங்களை அரசியலவர்களுக்குத் தெரிவிக்க, அரசியார் மிகவும் பரிதபித்த, சொற்பக்காலத்துக்கெல்லாம் இந்தியாவுக்கு ராஜபிரதிநிதியாக டப்ரின் பிரபு அனுப்பப்பட்டபொழுது அவரது பத்னியோடு இவ்விஷயமாக விரிவாக எடுத்துப்பேசி. மேற்கூறிய குறையை நிவர்த்திபண்ணுவதற் றத்தக்க பிரயத்தினங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று அவருக்கு வற்புறுத்தினார். அவ்வாறே ஸ்திரீ ஜனங்களுக்குச் சிகிச்சை செய்யும்படி வைத்தியத்தில் தேர்ந்த பெண்களை சிபமிப்பதற்கும் பெண்களுக்கென்று ஆஸ்பத்திரி வேறாக ஏற்படுத்துவதற்கும் வேண்டிமான தொகைகள் சேர்த்து அத்தொகையால் அக்காரியம் இப்போது நடப்பித்து வரப்படுகின்றது. அதனால் பரபுருஷர்களைப்பார்க்க அஞ்சும் அநேகம் பெண்கள் நன்மையடைந்து வருகின்றார்கள்.

• இன்னம் அரசியின் ஆளுகையில் இந்து தேசத்துச் சனங்கள் நாகரிகம், ராஜரிகம், நடை உடை முதலான அநேக விஷயங்களில் அனவிறந்த அபிவிருத்திகளை யடைந்தார்கள்.

திருவாசகம்.

“ அன்றையென்றன் ஆவியும் உடலும் உடமை பெல்லாமும் குன்றையினையாய் ! என்னையாட்கொண்ட போதே கொண்டிலையோ

இன்றோரிடையூறு எனக்குண்டோ எண்டோள் முக்கண் எம்மானே ! நன்றேசெய்வாய் பிழைசெய்வாய் நாளு இதற்கு நாயகமே.”

ON GLORY.

கீர்த்தி.

ஒரு கிராமத்தில் ஒரு தனவான் இருந்தார். அவர் தம் இளமையிலேயே பாடசாலையிற்கற்றும் கற்றோரிடத்தில் கேட்டும், தமக்கு ஜீவகாலத்தில் மிகவும் பயன்படக்கூடிய சாஸ்திரங்களையும் நீதிகளையும் ஆய்ந்தறிந்தவர். ஊரில் தம் நிலம் முதலிய சொத்துக்களை நன்றாய்ப் பார்வையிட்டு விருத்தியாக்கிப் பெரிய ஐசுவரியத்தைத் தேடினவர். பொருள் தேடுவதின் அருமை தெரிந்தவராதலால், வீண் விரயம் செய்யாமல் பாத்திரமறிந்து கொடுத்து ஒளதாரியகுணத்துக்கு உதாரணமாக ஊராரால் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டவர். பலவிதமான பேறுகளையும் அடைந்து, யாவருக்கும் நன்மையையே நாடினவராதலின் சுற்று கிராமத்தாரெல்லாரும் இவரை மிக நன்கு மகித்து வந்தார்கள். வெகு தூரதேசத்திலிருந்து வரும் அதிதிகள், அவர் உபகாரம் செய்வாரென்பதை மன்றோரால் கேட்டு, அவர்பாற் சென்று அவரை மிகவும் வியந்து, தங்களுடைய பெயர் லோதூப்பிரசுத்தியாகியிருக்கிறது, அதனால் தங்களை நாடி வந்தோடுமென்று கூறி அவரால் செய்யப்படும் உபகாரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு போவது வழக்கமாயிருந்ததுகொண்டு, அவர் தம்முடைய கீர்த்தியைப் பற்றி நினைத்து மகிழ்ந்து நாட்களைக் கழித்து வந்தார்.

இப்படி, சில வருஷங்கள் நிகழ்கையில் ஒரு நாள் நமது பெரியவர் ஒரு காரியத்தை முன்னிட்டு அடுத்த பட்டணத்துக்குப் போகவேண்டியிருந்தது. வெளியில் பசுணம் பண்ணப் போகிறோமென்ற சந்தோஷமும் பல ஊர்களிலும் நமது கீர்த்தி எட்டியிருப்பதால் அங்குள்ளவர்கள் நம்மை விசேஷமாய் கௌரவப்படுத்துவார்கள் என்ற எண்ணமும் அவருக்கு இனிமையான கனவுகளை உண்டாக்கின. வழியில் தம்மோடு கூடப்போகும் ஜனங்கள் தம்மை மிகவும் துதிப்பதாகவும், பட்டணத்

தில் தம் வரவைப் பலர் எதிர்பார்ப்பதாகவும் எண்ணிக் களித்துக்கொண்டே யிருந்தார். புறப்படும் தினத்தில், வண்டி ஏறும் இடத்துக்கு, பந்துக்களும் வேலைக்காரர்களும் பயணம் பண்ணியனுப்ப அவர்களிடம் விடையெடுத்துக்கொண்டு வண்டியில் தம்மைப் போன்ற பிரயாணிகளோடு ஏறியுட்கார்த்து கொண்டார்.

வண்டி சற்று நேரத்தில் அவ்விடத்தை விட்டுப் பெயர்ந்துசெல்ல ஆரம்பிக்கவும், நமது தனவான் தம்மோடு உட்கார்த்திருந்த ஜனங்களை ஒவ்வொருவராய்ப் பார்த்தார். ஒருவரும் தமக்குத் தெரிந்தவர்களல்ல. (மிகவும் சாதாரண ஸ்திதியிலுள்ள ஜனங்கள் தானே.) தமக்கு அவர்களைத் தெரியாவிட்டாலும் தம்மை யவர்கள் அறியாமலிருப்பது அவருக்கு அத்தனை ருசிகரமாயில்லை. என்ன! அண்டினைவரை யாதரிக்கும் தாதா என்று உலகத்தில் பிரக்கியாகி பெற்ற நம்மை இவர்கள் அறியாமல் இருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய அறிவின் சிறுமை அதிசயிக்கத்தக்கதே! என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தார். பிறகு வண்டி ஊர் ஊராய் வந்து நிற்கும் பொழுதெல்லாம் ஜனங்கள் ஏறுவதும் இறங்குவதாயிருந்தாலும் இவருக்கு அறிமுகத்தையே காணும். ஒரு வேளை, தம்மை நேரில் அறியாவிட்டாலும் தம்முடைய பேர் தமது ஸ்திதி கொடை முதலிய குணங்களைத் தெரிந்து பேசுவாருண்டோ என்று பலர் சம்பாஷணையையும் சுவனித்தார். ஒவ்வொருவனும் தன் வீடு வாசல் முதலிய சொந்த விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்ததைத் தவிர தம்மைத் துதிப்பவரைக் காணும். பாதகமில்லை; பட்டணத்துக்குப் போனால் நமக்குத் தெரிந்தவர்கள் பலர் இருப்பார்கள் என்ற எண்ணம் தம்மைத் தாங்கப், பட்டணத்துக்கு வண்டி எப்பொழுது போய்ச்சேருமோ என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

கடைசியாகப் பட்டணத்துக்கு வண்டி

வந்து நின்றதும், நமக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாராவது வந்திருக்கிறார்களோ என்று ஜனநல் வழியே பார்த்துக்கொண்டிருந்த நமது ஐயர் கீழி இறங்கினார். ஒருவரும் தம்மையழைத்துக்கொண்டுபோக வரவில்லை. கிராமத்தில் யாவராலும் நன்குமதிக்கப்பட்ட நம்மை யறிவாரிங்கு காணாமே என்று எண்ணி மனம் நொந்துகொண்டே அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியேறினார். ஒரு மூட்டை தூக்கி “எஜமான்களே மூட்டைத்தூக்க அடியேன் வரட்டுமா” என்று கேட்டான். (கொஞ்சம் மனதில் சந்தோஷம்.) “மூட்டை மிகவும் சிறியது அப்பா நானே கொண்டு போகிறேன்” என்று ஐயர் இதமாய்ச்சொல்ல அவன் “ஓ போ தரித்திரப் பார்ப்பான்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான். ஐயருடைய மனதும் சிரசும் மிகவும் தாழ்ந்தன. தெருவழியே நடந்து போகையில், ஜனங்கள் ழுற்றுக்கணக்காய் அவரவர்கள் காரியங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு அதிவேகமாய்ப் போய்க்கொண்டிருப்பதையும், தெரு நிறைய ஜனங்கள் இருந்தும் அவர்களில் ஒருவராவது தம்மை யாரென்றுகூடக் கேட்காததையும், தம் முகத்தை ஏறிட்டுக்கூடப் பார்க்காததையும் நினைத்து நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு சிந்தையில் ஆழ்ந்திருக்கையில், ஒரு வண்டிக்காரன், இவர் இந்த ஊருக்குப் புதிதென்பதை குறிப்பினால் உணர்ந்து, எட்டிப்போ ஐயா என்று உரத்துக் கூவிக்கொண்டே இவர் கால் ஓரமாய் வண்டியை ஓட்டி, முகத்திலும் வஸ்திரத்திலும் நிறையத் தூசி வந்தடிக்கும்படி செய்து சிரித்துக்கொண்டு போகவும் நமது பெரியவருக்கு எல்லாம் போதுமென்று ஆய்விட்டது.

மிகவும் மனம் சலித்தவராகி, ஒரு விடுதியில் போஜனம் செய்தபின், ஐயர் தன் வஸ்திரத்தைத் திண்ணையில் விரித்து அதன்மேல் படுத்திக்கொண்டு பின்வருமாறு எண்ண மிட்டார். “மனிதனுடைய பெருமை எத்தனை சிறியது. நான் ஏன் மனதில் எவ்

வளவோ கீர்த்திமாட்சு என்று எண்ணி மகிழ்ந்திருந்தேன். நன்மைசெய்தால் உலகம் தலையசைத்து மெச்சுமென்றும், தீமை செய்தால் முகத்தைச் சளித்து வெறுக்குமென்றும் எண்ணியிருந்தல்லவோ ஏமாந்தேன். என்னுடைய கீர்த்தியெல்லாம் என் வீட்டிலும் ஊரிலும் தானே. அதற்கு வெளியில் ஒருவரும் என்னைக் கருதுவாரைக் காணேன். என்னுடைய ஸ்திதி மாத்திரமோ இத்தன்மையது. அடுத்த நாட்டிலுள்ள பெரிய மனிதருடைய பெயர் முதலிய அறிபவர் நம்மவரிற் சிலரே யெனின், நம் நாட்டிலுள்ள பெரியோருடைய கீர்த்தி எம்மட்டு? தமிழ் நாட்டை நீங்கிச் சென்றால் அங்கு கம்பராமாயணம் என்னும் பிரபந்தத்தைப்பற்றி யறிந்தவர் சிலர் தாமேயன்றோ? பாடசாலை பரீக்ஷைகளில் மிகவும் சிறப்புடன் தேறினோமென்றும், சர்க்காரிற் பெரிய வேலை யிலிருக்கிறோமென்றும், கோவில் குளம் கண்டோமென்றும், சிறியோர் பெரியோர் யாவரும் ஞானமின்றிப்பன்றோ செருக் கடைகின்றார்கள்? மனிதனுடைய சிறுமை எவ்வளவு வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது. உலகத்தார் சதா என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று எண்ணி நான் தானதர்மம் செய்வதன் பயன் என்ன? ஒருவரிடமும் சொல்லாமல், நிழலைக் கையால் பிடிக்கிறேனென்று வீண் முயற்சி செய்வதுபோல், கீர்த்தியென்பதையடைய முயலாமலிருத்தலே நலம்" என்று சிந்தித்துக்கொண்டே சற்றுக் கண்ணயர்ந்தார்.

அப்பொழுது சந்திரபாசியோலுடை தரித்திருந்த ஒருவர் அவரைப்பார்த்து "அப்பா உன் எண்ணத்தை நான் அறிந்தேன். உன்னைப் போன்றவர்களைத் தேடியலைவதே என்னுடைய தொழில். உன்னிடத்தில் மிகவும் எனக்குப் பிரீதி ஜனிக்கின்றதாதலால் உனனோடு பேச விரும்புகிறேன்" என்று மிகவும் இனிய குரலோடு அழைத்து அவர் கையைத் தமது கையிற்கொண்டு கூட்டிச்சென்றார்.

கொஞ்சநூரம் போனபின், அங்கு நின்ற ஒரு பெரிய தேவாலயம் எதிர்ப்பட சந்திரபாசி தம் தோழரை அதனுள்ளே இட்டுக்கொண்டு போனார். அந்த ஆலயம் மிக விசாலமானது. அதிபுன்னதமான அதன் மேற்கட்டு எண்ணிறந்த சித்திரத் தூண்களால் தாங்கப்பட்டது. ஒவ்வொருபாகமும் ஒவ்வொரு மாதிரியாகக் கட்டப்பட்டிருந்தாலும் எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தி விசேஷமான அலங்காரத்தோடு கூடியிருந்தது. ஆனால் முக்கிய மாய்க் காணப்பட்ட பொருள்கள் யாதெனின் அவ்வாலயத்தின் வெளிச்சத்துக்காக ஏற்றப்பட்டிருந்த பலவிதமான விளக்குகளே. சில இடங்களில் மிகவும் சிறிய விளக்குகள் மினுக்கு மினுக்கென்று எரிந்துகொண்டிருக்கச் சில இடங்களில் மிகவும் அழகான தீபங்களில் தெளிவாய் ஏற்றப்பட்ட வெளிச்சம் காண்போர் கண்ணுக்குக் களிப்புண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தது. சில மிகவும் கலங்கியழுக்கடைந்த எண்ணெய் விடப்பட்டதனால் மங்கி எரிய, வேறு சில வாசனை பொருந்திய விலையுயர்ந்த எண்ணெய் ஊற்றப்பெற்று ரமணீயமாய் ஒளி வீசி வெகு நூரம்வரை பிரகாசம்கொடுத்தன. சில தீபங்கள் உயர்ந்த உலோகத்தாலும் சில மண்ணாலும் கல்லாலும் செய்யப்பட்டு இருந்தன. இப்படிப் பலவிதமான விளக்குகள் ஒருங்கே கூடிப் பார்ப்பதற்கு அவலக்ஷணமாகத் தோன்றாமல், திவ்யமான காணியைக் கொடுப்பதைப் பார்த்து வியந்து, ஐயர் சந்திரபாசியை நோக்கி, "சுவாமி நான் இதைக்கண்டு அதிசயிக்கிறேன். இங்கு என்னைக் கொணர்ந்ததில் தங்கள் கருத்து என்ன?" என்று கேட்க, அவர் "அப்பா நீ மிதானித்து யோசிப்பதனால் சிறந்த உண்மைகளைக் கற்றுக்கொள்ளுவாய் என்பதுவே என் கருத்து" என்றார். பிறகு கூர்ந்து பார்க்கையில், விளக்குகள் அணைந்தபோகாமல் இருப்பதற்கும், அடிக் கடி அவைகளைப் பிரகாசிப்பதற்கும், அனேக உத்தமலக்ஷணமுள்ள ஸ்திரீகள் அங்குமிங்

கும். மெல்லென நடந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டார். அவர்கள் எல்லாரும் பார்வைக்கு ஒன்று போலிருந்தாலும், வேறுபோல் நடந்து, ஆங்காங்குச்சென்று விளக்குகளுக்கு வேண்டிய எண்ணெய் வர்த்தி முதலியன இட்டு அணைந்துபோன விளக்குகள் நீங்கவேறு விளக்குகள் ஏற்றி, ஆலயத்தைத் தங்களுடைய மிக மதரமான கீதத்தினாலும், முகமலர்ச்சியுடன் செய்யும் தங்கள் பணியினாலும் அலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஐயர் சந்தியாசியைப் பார்த்து "ஐயா இதை எனக்கு விளங்கக் கூறவேண்டு" மென்று கேட்டுக்கொண்டார்.

அவர் மிகவும் கருணையுடன் பின்வருமாறு கூறினார்: "இந்த ஆலயம் பல தேசங்களாகிய இவ்வுலகத்தைக் காட்டுகின்றது. இந்த விளக்குகள், செல்வத்தினாலும் வர்ணத்தினாலும் சூபத்தினாலும் பல வேறு வகைப்பட்ட * மன்பதைகளைக் காட்டுகின்றன. இந்த ஸ்திரீகள் பக்தி, சத்தியம், பொறுமை முதலிய நற்குணங்களின் உருவங்கள். பல விளக்குகளும் சேர்ந்தே ஆலயம் விளங்குவதுபோல் மனிதர்கள் பலதரமானவர்களுடைய நற்குணங்களினால் உலகம் விளங்குகிறது. ஒரு விளக்கின் ஒளி, கொஞ்சதூரம்தானே வீசுகிறது. அவ்விளக்கின் பயன் என்ன என்று ஒவ்வொரு விளக்கையும் அறிவித்துவிட்டால் அது பேதைமையன்றோ? ஆகையினால், ஒரு மனிதனுடைய நற்செய்கைகள் உலகத்தார்பாவருக்கும் தெரியாவெனினும் தன்னைச் சுற்றியிருப்பவர்களுக்குத் தெரிவதே போதுமென்று திருப்தியடைந்து தான் நல்வழியில் நடப்பதே புத்தியாணுடைய கருமமாகும். இதை நான் உனக்கு இன்னும் விளக்கவேண்டியதில்லையப்பா" என்றார். அதைக் கேட்டு விஸ்மிதராய், மது ஐயர் தாம் கண்ணால் கண்ட காஷியைக் கவர்ந்துண்பவர்போல் அதிக ஆசையோடு பார்த்துப்பார்த்துத்

தன் புத்தியிற் புதிதுபுதிதாய்த் தோன்றும் எண்ணங்களால் அணந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், விளக்குகள் ஒவ்வொன்றாய்த் தமது கண்ணுக்கு மறைபவும், கையைப் பிடித்தக் கொண்டிருந்த சந்தியாசியைப்பார்க்க அவரும் கைக்கழப்படாமற் போகவே துடுக்கென்று ஐயர் இடம் விட்டுப். பெயரவும், தன்னுடைய வஸ்திரம் கைநழுவி விழுவதையும் திண்ணையில் பலர் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருப்பதையும் கண்டார்.

இங்கு சொல்லப்பட்ட ஐயர் எனது அந்தரங்கமான இஷ்டங்களில் ஒருவர். பட்டணத்துக்குப்போய் விட்டுவந்ததுமுதல் வேறு மனிதராய்க் காணப்படுகிறார். கொஞ்ச நாள் களுக்குமுன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், "ஐயர், உமது தம் காரியங்கள் உமக்கு அதிக கியாதியைச் சம்பாதித்து வைத்திருக்கின்றன" என்று உபசாரமாய்ச் சொல்ல அவர் "ஒரு தரம் பட்டணத்துக்குப் போய்வாரும்" என்று மிகுந்த ஆத்திரத்தோடு கூறினார்.

முக்கிய அறிக்கை.

இந்த விவேகசிந்தாமணியை வாங்கி வாசித்து வரும் உபாத்தியாயர்கள் ஒவ்வொருவரும் இப்புஸ்தகத்தை பத்திரமாகச்சேர்த்து 'பயிண்டு' செய்து வைத்துக்கொண்டு வந்தால் இதுவே ஒரு முக்கியமான நல்லறிவு புடும் கல்விக்களஞ்சியமாயுதவும். அடிக்கடி பார்த்துப் படித்து மனதைத் திருத்திக் கொள்ள உபயோகப்படுவதாகும். ஆகையால் இதை வரப்பெறும் ஒவ்வொரு உபாத்தியாயரும் அதை அவர்கள் நலம்பெற உபயோகித்து வருவதற்கடையாளமாக இதைக்கொண்டு அவர்கள் பயன்பட உழைத்து வருவதைப்பற்றி அவர்களுடைய விவாஸத்திற்கண்ட நெம்பரைக் குறித்து முழுவிவாஸத்தோடும் நமக்கு எழுதித்தெரிவித்து வரவேண்டும். கவர்ன்மெண்டார் விவேகசிந்தாமணி பிரதம பாடசாலைகள் எல்லாவற்றிலும் உபயோகிக்க ஏற்றமான தென்று ஒவ்வொரு ஸ்கூலுக்கும் ஒரு காபி வாங்கியனுப்ப உத்தரவு செய்திருக்கிறார்கள். மாணேஜர்

* மக்கட்கூட்டம்.

HOW TO TEACH LESSONS IN NATURE- STUDY: HINTS TO TEACHERS.

பிரதம பாடசாலையில் பிரகிருதி
சாஸ்திரம் போதிக்கு முறை.

உபாத்தியாயர்களுக்கான குறிப்புகள்.

பாடம் தயார் செய்யுமுறை.

பிரகிருதிசாஸ்திர விஷயமாய் சிறுவர்களுக்குப் பொருள்பாடம் சொல்லும் உபாத்தியாயர்கள் பின்வரும் சில குறிப்புக்களை விசேஷமாகக் கவனிக்கவேண்டும். புத்திசாலிகளான தாய்மார்களும் இக்குறிப்புகளைக் கவனித்து நடப்பார்களானால் மிக மேலாகவிரும்பும். உபாத்தியாயர்கள் தங்கள் வசம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட பிள்ளைகளுக்குப் பிரகிருதிசாஸ்திர விஷயமாய்ப் பொருள்பாட்டு சொல்வதில் தங்களால் கூடியவரையில் நன்றாகப் பாடம் சொல்லவேண்டுமென்கிற ஆவல் கொண்டிருந்தும், அவர்கள் நன்றாகப் பாடம் சொல்வதற்குவேண்டிய முக்கியம் சங்க இன்னவென்று சரியாக அறிந்துகொள்ளாமல் தவறிப்போகிறார்கள். அனேகர் குறித்த ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிப் பாடம் சொல்லவேண்டுமானால் அதைப்பற்றிப் புஸ்தகங்களில் சொல்லப்பட்டதைபெல்லாம் நன்றாக வாசித்துவிட்டால் போதும் என்று நினைக்கிறார்கள். பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்வதற்கு வேண்டிய சங்கதி தெரிந்துகொண்டு இன்ஸ்பெக்டர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பிள்ளைகள் பதில் சொல்லத்தக்கவர்களாகும்படி அவர்களுக்கு அதைப்பற்றித் தெரியவேண்டிய விஷயங்களைப் புகட்டிவிட்டால் அதுவே போதுமானதாக எண்ணுகிறார்கள். இது சுத்தத்தப்பெண்ணம். அவர்கள் இப்படி நினைப்பது கூடவே கூடாது. ஒரு வஸ்துவைப்பற்றிப் பாடம் சொல்லவேண்டுமானால் அதைப்பற்றி முக்கியமாயுள்ள விஷயங்களைமட்டும் தெரிந்துகொண்டால் போதாது. பொருள்பாடம் சொல்லவேண்டிய வஸ்துவைப்பற்றி உபாத்

திராயர் அரை குறையாகப் படித்ததோடு திர்ப்தியடையாமல் அஞ்சுதப்பற்றிப் பூர்ணமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவைகளைத்தையும் ஆராய்ந்துபார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இப்படிப் பூரணமாய் ஒன்றைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள அதைப்பற்றி பெழுதியுள்ள புஸ்தகங்களைமட்டும் படித்தால் போதாது. புஸ்தகங்களை வேணுமென்கிற மட்டில் வாசிக்கலாம். அதற்கு அட்டியில்லை. ஆனால் புஸ்தகத்திலிருந்து கற்றதையே போதுமானதாக எண்ணியிருந்து விடக்கூடாது. "ஏட்டுச்சுரைக்காய் கமிக்குதவாது" என்று நமக்குள் ஒரு பழமொழியிருக்கிறதல்லவா. அதுபோல எதையும் நேரில் கண்கூடாகக்கண்டு பரிசோதிக்காமல் புஸ்தகப்படிப்பினால் மட்டும் அறிந்துகொள்வது காரியத்திற்குத் தவறாது. எவ்வளவு புஸ்தகப்படிப்பிருந்தாலும் பிரகிருதிசாஸ்திரம் பயிலுவதில் பிரகிருதியிலுள்ளவற்றை நேரில்பார்த்துத் தெரிந்துகொள்வதற்குச் சமமானமாகாது. அதற்குக் காலம்போதாது என்று சொல்வார்கள். இருக்கலாம், ஆனால் இந்த சாக்கு ஆழ்ந்து நோக்கின் சரியானதாக தோன்றாது. ஒரு பாடம் சொல்ல எத்தனை புஸ்தகங்கள் வாசிக்கிறார்கள் சிலர். இத்தனை புஸ்தகங்கள் வாசிப்பதினுபயோகிக்கிற காலத்தில் ஒரு பாகத்தைப் பிரகிருதி மூலமாகவே அவ்விஷயத்தை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள உபயோகித்தால் அது எவ்வளவோ மேலாகவிரும்பும். எவ்வளவுதான் புஸ்தகமூலமாய் வாசித்தறிந்து கொண்டாலும் பிரகிருதி மூலமாக நேரில் பார்த்து அறிந்துகொள்ளாத அறிவு சிறுவர்களுக்குப்பாட்டு சொல்லச் சிறிதும் பயன்படாது என்பதை நன்றாக மனதில் இருத்தி அந்தப்படி நடக்கவேண்டும். குழந்தைகள் சபாவமாகவே அதிகநுட்ப சக்தியுடையவர்கள். அவர்களோடு பேசும்பொழுது நாம் உண்மையாக உள்ளமறியக் தெரிந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறோமா, அல்லது மேலாய்ந்தவாரியாய் நாம் உள்ளத்தில் உணராத விஷ

யத்தைப்பற்றிப் பிதற்றுகிறோமா என்று அவர்கள் இலகுவில் கண்டிகொள்வார்கள். நாம் மனப்பூர்வமாய் அறிந்த விஷயத்தைப்பற்றி உள்ளம் உணரப் பேசவில்லையென்று அவர்கள் அறிந்துகொண்டார்களோ, உடனே நாம் சொல்வதில் அவர்களுக்கு சிரத்தையற்றுப் போய்விடும். சிரத்தையற்றுப்போனால் சொல் கிறபாடும் அவ்வளவும் பிரயோஜனமற்றதே. அதற்குச் சந்தேகமில்லை. பிள்ளைகளுக்குப் போதிப்பதிலும் பிரதமபாடசாலை உபாத்தியாயர்களைப் பழக்குவதிலும் அதிக அனுபவமுள்ள ஒருவர் பிரகிருதி சாஸ்திரம் படிக்கப் பிரகிருதியே மேலான புஸ்தகமென்றும் மற்றப் புஸ்தகங்களெல்லாம் அதற்கப்புறமே வர வேண்டுமென்றும் அடிக்கடி வற்புறுத்திக் கூறவேண்டியதின் அவசியத்தைப்பற்றி அதிக உருக்கமாகச் சொல்லி யெழுதுகிறார். அனேகர் இதைப்பற்றி எத்தனைமுறை பன்னிப்பன்னிச் சொல்கிறதென்று நினைக்கலாம். எத்தனைமுறை சொன்னாலும் போதாது என்று சொல்லி அவர் தன் அனுபவத்தில் வந்த உதாரணமொன்றை யெடுத்து வியாக்கியானிக்கிறார். பிப்ரவரி அல்லது மார்ச்சு மாசத்தில் பாலர்கள் படிக்கும் பள்ளிக்கூடத்துத் தலைமை உபாத்தியை அவளுடைய பள்ளிக்கூடம் இன்ஸ்பெக்டரால் பார்வையிட்டு பரீக்ஷிக்கப்பட்ட விவரத்தைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டு போகையில், இன்ஸ்பெக்டர் முன்னிலையில் பிரகிருதி சாஸ்திரசம்பந்தமாய் தான் பொருள்பாடம் சொல்ல வேரிட்டதைப் பற்றிச் சொன்னார். உடனே அதில் சிரத்தைகொண்டு பொருள் பாடம்சொல்ல எந்தப் பொருளைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டன என்று கேட்டதற்கு “வண்ணத்திப் பூச்சி” என்று பதில் சொன்னார். பிப்ரவரி மாசத்தில் அந்தப்பூச்சியைக் காண்பது அரிதாதலால், இந்த மாசத்திற் பொருள்பாடம் சொல்ல இதைத்தெரிந்தெடுத்தது அதுதான் யே யென்று சொல்லியதற்கு, அவ்வுபாத்தியை சில தினங்களுக்குமுன் வண்ணத்திப் பூச்சியைப்

பற்றி ஒருவர் பிரசங்கிக்கக் கேட்க நேர்ந்ததாகவும் அதனால் தான் அதைத்தெரிந்தெடுத்து கொண்டதாகவும் இல்லா விட்டால் அதைத் தெரிந்தெடுத்திருக்கமாட்டாடென்றும் பதில் சொன்னார். அவ்வுபாத்தியை கேட்ட பிரசங்கத்தில் வண்ணத்திப் பூச்சியைப்பற்றிய விவரங்கள் பல அவளுக்கு நன்றாகக் கிடைத்தது. இனி அப்பூச்சியின் சுபாவத்தையும், அது பறக்கும் அழகையும், அது தன் நீண்ட நாக்குகளை நீட்டிப் புஷ்பங்களிலிருக்கும் தேனையருந்தி வசிக்கும் வகையையும், அதன்விசித்திர உற்பத்தியையும் வயல்களிலும் வெளிகளிலும் சென்று சிரமப்பட்டுக் காண்பானேன்? கேட்டதை கேட்டபடி கிரகித்துக்கொண்டு சொல்லிவிட்டால் போதுமென்று அந்த உபாத்தியை நினைத்தார். இந்த அம்மானைப்போலிருக்கும் உபாத்தியைகள், உபாத்தியாயர்கள் எத்தனைபேரோ! அதுவும் இதேசேத்தில் கேட்கவேண்டியதில்லை. வண்ணத்திப்பூச்சியை நேரில் நோட்டமிட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால் அதற்கு எவ்வளவோ காலம் செல்லும். ஒரு பிரசங்கத்தில் எல்லா விஷயங்களும் சரியாக ஒழுங்குபடுத்திச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அரை மணிநேரத்தில் அதை நன்றாக வாசித்துக் கிரகித்துக்கொண்டிவிடலாமே பெண்கலாம். ஆம், அது வாஸ்தவம். ஆனால் படித்தவற்றை நேரில் பார்த்துணர்ந்தாலன்றி அந்த அறிவு பயன்படுவது தூலம். “ஏட்டுச்சுரைக்கரய்கறிக்குதவுகிறதில்லை.” அவ்வளவுதான்.

உபாத்தியாயர்கள் மூலஸ்தானத்திற்குப் போகாமல் இரண்டாங்கையாக விஷயங்களைத் திரட்டி, இப்பழஞ்சுரக்கைக்கொண்டு வியாபாரஞ்செய்யப் பார்க்கிறார்கள். இது சுத்தப் பிசகு. இந்த வாடிக்கை இத்தேசத்தில் எங்கும் அதிகமாகவிருக்கிறது. “குருவைப் போல சிஷ்யன்” என்கிறபடி, இந்த கெட்ட வாடிக்கை பிள்ளைகளுக்கு பாலியத்திலே படிந்து, மேல் வகுப்பில் படிக்கும்போதும் அவர்

கள் சுயமாக எதையும் ஆராய்ந்து கிரகிக்க மனமற்றவர்களாய், எதற்கும் பிறர் உதவியையே எதிர் பார்க்கிறார்கள். இந்தக்குறை யையழிந்த பலர் எந்தப் பாடத்திற்கும் மாணுக் கருத்துதவியாகப் புஸ்தகங்கள் போடுவதாக வெளிவந்து தங்கள் வயிற்றுப் பிழைப் பின் பொருட்டு பிள்ளைகள் பரிக்ஷையில் தேறுவதற்குச் சாதகமாகப் பல உபயோக மற்ற சிறு புஸ்தகங்களைய்ச்சிட்டுப் பிரசுரித்து வருகிறார்கள். பிள்ளைகள் எப்படியாவது பரிக்ஷையில் தேறவேண்டுமென்கிற ஒரே ஆசை கொண்டு இப்புஸ்தகங்களை வாங்கிவாசித்து நெட்டுருப்போட்டு, இவர்கள் பொட்டைப் பாடம் செய்த கேள்விகளில் பத்திற்கு இரண்டாவது தற்செயலாக வந்தால் அவைகளுக்கு விடையளித்து எப்படியோ பரிக்ஷையில் தேறிவிடுகிறார்கள். இதனால் பரிக்ஷையேற்பட்டதின் றோக்கமும் கெட்டு பரிக்ஷையில் தேறினவர்களுடைய அந்தஸ்தும் குறைந்து போய்விடுகிறது. ஏனெனில் பரிக்ஷை தேறினவர்கள் சுயஞானம், சுயபுத்தி இவைகளை விர்த்திசெய்யாமல் வந்ததால், வேறு துறைகளில் சாதாரணமானபுத்தி வேண்டிய வேலைகளும் சரியாகச் செய்யத்திறமையற்றவர்களாகிறார்கள். இந்த அபியாயம் வரவர இவ்விராஜ தானியில் அதிகமாக விர்த்தியாய்க்கொண்டு வருகிறது. இதை நிவர்த்திக்கவேண்டுமென்று உபாத்தியாயர்களைப் பழக்குவிக்கும் ஸ்தாபனங்களேற்படுத்தி உபாத்திமைதொழிலுக்கென்று பழக்கப்பட்டவர்களை உபாத்தியாயர்களாக நியமிக்கவேண்டுமென்று வித்தியாலாகாதார்கள் இவ்விராஜதானியில் கண்டிப்பான உத்தரவுசெய்த அதை நிறைவேற்றி வருகிறார்கள். அதை நிறைவேற்றிவருவதில் விதியின் வெளிக்கட்டுப்பாட்டுக்குமட்டுமுள் பட்டு, அதன் உட்கருத்தை அவ்வளவாகக் கவனிக்காமல்விட நேரிடுகிறது சாதாரணமாக விருக்கிற தென நமக்குக் தோன்றுகிறது. ஆனால் அதைப்பற்றி விவரித்தெழுத இது சரியான சந்தர்ப்பமில்லை. உபாத்தியாயர்களைப் பயிற்றுவிப்பதற்காக ஏற்பட்ட ஸ்தாபனங்களில் தொழில் பயிலும் மாணுக்கர்களுக்கூட, அவர்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷா னுபவமாகக் காட்டுவதற்காகச் செய்யப்படும் பரிக்ஷார்த்தமான காரியங்களில், பிறர் காரியார்த்தமான வேலை

களைச் செய்ய இவர்கள் கிட்ட நின்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பதோடு திர்ப்தியடைபவர்களாயிருக்கிறார்கள். பிறர் வேலைசெய்வதைப் பார்த்திருப்பது எவ்வளவு உபயோகமானதானாலும், அதை தானே முயற்சித்துத் தன் கையால் செய்வதற்குச் சமானமாகாது என்று இவர்கள் அறிகிறதில்லை. இதை நன்றாக அறிந்து மனதில் வைக்கவேண்டும். பிரகிருதி சாஸ்திரம் போதிப்பவர்கள், புஸ்தகங்கள், பிரசங்கங்கள், பிறர் போதனைகள் இவைகளைக் கொண்டே அறிவையடைந்து போதித்தால் போதுமென்று நினைக்கிறவரையில் பிரகிருதி சாஸ்திரப்பாடும் பிள்ளைகளுக்கு நன்றாகப் போதிக்கப்படுவது முடியாதகாரியமென்பது திண்ணம். புஸ்தகங்களிலிருந்தும் மற்றவிதங்களாலும் எவ்வளவுபடித்தாலும் வெளிகளிலும் வயல்களிலும் சென்று பிரகிருதியை நேரிநகண்டு பிரகிருதி வஸ்துக்களோடு பழகி அதனாலுண்டாகும் உற்சாகம் நம்மனதில் இருந்தாலன்றி மற்றப்படி அந்த அறிவெல்லாம் முற்றும் பயன்படாது போகுமென்பது சிச்சயம். சிறுவர்களுக்குப் பிரகிருதி சாஸ்திரம் போதிப்பதெல்லாம் என்னத்திற்கென்றால், அதனால் அவர்கள் தீட்பு நுட்பமுடையவர்களாகி, எதையும் நன்றாக நோட்டமிட்டுக் கவனிக்கும் சத்தியுடையவர்களாவார் களென்பதோடு பிரகிருதியின் மகிமையைக்கண்டு சந்தோஷிக்கவும் சிருஷ்டியின் சித்தவிலாச விசேஷத்தைபுணர்ந்து அனுபவிக்கவும் அவர்களுக்குப்பிரகிருதியை நோட்டமிடுவதில் உண்மையான பிரிதியுண்டாகச் செய்யலாமென்றே. இதற்கு பிரகிருதியைப்பற்றி உள்ள முணர்ந்த உண்மையான அறிவிருந்தாலன்றி இரண்டாங்கை முன்றாங்கையாக அறிந்த போலியறிவு பிரயோஜனப்படாது. ஆகையால் உண்மையில் பிரகிருதி சாஸ்திரபாட போதகராக விருக்க விரும்பும் எவரும், உண்மையில் பிரகிருதியின் மாணுக்கராகவிரும்பு, பிரகிருதி விசுவாசமுள்ளவர்களாக விருக்கவேண்டியது முதலவசியம். இந்த ஒரு விஷயத்தை வற்புறுத்தி மனதிற்பதியச் சொல்ல வேண்டுமென்றே இவ்வளவு தூரம் எழுதியது. ஆகையால் இதை யாவரும், நன்றாக மனதிற்பதிய வைக்கவேண்டும். இனி பாடஞ்சொல்லும் முறையைப்பற்றி அடுத்த சஞ்சிகையில் எழுதலோம்.

SAINT TIRUVALLUVAR'S DAY.

திருவள்ளுவர் திருநாள்.

சென்றமேயி 25ந்தேதி சனிக்கிழமைமலை 5-30-மணிக்கு மயிலப்பூர் திருவள்ளுவர் கோயிலில் தெய்வப் புலமை வாய்ந்த திருவள்ளுவரின் திருநாள் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இவ்வுற்சுவத்திற்கு எண்ணிறந்த ஜனங்கள் வந்திருந்தார்கள். அநேக பிரமுகர்களும் விஜயஞ் செய்திருந்தார்கள். ஸர். எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர் அக்கிராசனம் வகித்துப் பின் வருமாறு பேசினார்:—

ஸர். சுப்பிரமணிய ஐயரின் பிரசங்கம்

முன்னுரை.

ஒருவனது புகழ் வடம்பு அழியினும் புகழ் வடம்பு நின்று நிலவுமென்ற கருத்துடன் வடமொழியில் ஒரு பழமொழியிண்டு. அம்மூதுரைக்கு உற்ற உதாரணமாய் விளங்குபவர் திராவிட கவியாகிய திருவள்ளுவர். சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த அக்கவியின் ஞாபகத்தை நினைநாட்டவே நாம் இன்று மனக்களிப்புடன் இங்கே கூடியிருக்கிறோம். நான் மாணவனாய் இருந்த காலத்திலே அவரது அழியாப் புகழ் படைத்த நூலை அனைவரும் வாசித்தல் வழக்கம். இப்பொழுதே அவ்வழக்கம் இல்லை யென்பேன். தூதருஷ்டமான அம்மாறுதலுக்கு யாது காரணம்? நமது தற்காலக் கல்வி முறையில் தாய்ப் பாஷைகள் பெரிதும் அலட்சியமாய் விட்டன.

தன் பதீப்பு. கௌரவழி.

ராஜாங்கத்தின் ஆதரவு பெற்று நடைபெறும் கல்விச் சாலைகளிலே ஓரளவாவது தாய்ப் பாஷை மூலம் போதனை நடக்கவேண்டுமென ஜனங்கள் அனைவரும் ஆசைப்படுகின்றனர். அந்த ஆசைகூடிய சிக்கிரம் கைகூடுமா? கூடாதா? என்று சொல்லப்படுதல் வீணே ஜேஷ்யம் சொல்லப்படுவது போலாகும். இதுகிடக்க, ஒரு விஷயம் ஸர்வரிச்சயம். அதுபா தெனில், தாய்ப்பாஷைப் படிப்பை ஜனங்கள் தங்களாலானவரை கைதுக்கி விடவேண்டும்;

தாய்ப்பாஷைகளிலுள்ள சிறந்த கிரந்தங்களில் ஜனங்களுக்குள்ள ஞானம் குன்றுவதையாவது தடுக்க முயலவேண்டும், இல்லையேல், நமது பரம்பரை ஞாபகம் நமக்கில்லாமற்போம், தவிர நமது சுயமதிப்பும் தேசாபிமானமும் மண்டையி லடிபட்டுப்போம். இந்த உண்மையை மனதில் இருத்திக்கொள்ளும் பொழுது, திருவள்ளுவரின் தீவ் நூலில் பயிற்சி ஏற்படவேண்டுமென்று முயலும் நமது நண்பர்களைக்கண்டு நாம் மனங்களிக்காமலிருக்க முடியாது.

திருவள்ளுவர் பெருமை.

நாம் கூடியிருக்கும் ஸ்தலம் அப்புலவர் பெருமானது ஆலயமேயாம், இந்த ஆலயமே அவரது பெயரையும் புகழையும் நிலைநாட்டுவதாகும். மனித கோடிகளுக்கு நலம் புரிந்து சென்ற, பெரியோரின் இயற்கை குணகுணங்கள் நமக்குத் தெரியவில்லை. அதுபோலவே திருவள்ளுவரது இயற்கை குணகுணங்களும் நமக்குத் தெரியாமலிருக்கின்றன. ஆதியில் அவருக்கிருந்த திருநாமம் இன்னதென்றும் புலப்படவில்லை, அவரது திருநாமமாக இப்போது வழங்கி வருவது அவரது சிறப்புப் பெயரேயாம். ஆனால் ஒன்று. அவர் தீர்ந்த புருஷனாகவும், ஞானச் சுடராகவும், யாவரும் அவரைப் பார்த்து நடக்கும்படி மேன்மை வாய்ந்த பிரஜையாகவும், தமது வாழ்நாளின் பிற்பகுதியிலே முற்றும் துறந்த முனியாகவும் இருந்திருக்கவேண்டும். ஈசுவர சிருஷ்டியின் விசேஷத்தை ஊன்றிக் கவனிக்குபளையில், அத்தகைய பெருமை வாய்ந்த புருஷன் தாழ்ந்த ஜாதியில் ஜனித்தாரென்பது ஆச்சரியமல்ல.

நமக்குப் புலப்படும் படிப்பினே.

தாழ்ந்த ஜாதியினரும் சீரும் சிறப்பும் எய்தி உயர்பதவிக்கு வரவேண்டுமென்று காட்டுவ தற்காகவே திருவள்ளுவரைப்போன்ற மகான்கள் தாழ்ந்த ஜாதியில் ஜனித்திருக்கின்றனர். குறளாகிரியர் வள்ளுவர் குலத்தில் உதித்தாரென்பதே யிகவும் பொருத்தமானதாயிருக்கு

மென நான் கருதுகிறேன். வள்ளுவர் குலத்தில் அவர் அவதரித்தாரென்பதைச் சிந்திக்குமளவில், நமக்குப்புலப்பும் படிப்பினை என்ன? லட்சோமலட்சக் கணக்கான நமது சகோதரர்களை தீண்டா ஜாதியாரென நாம் நடத்தி வருதல் மடமை யென்பதேயாம். தீண்டா ஜாதியென்பதில் அவர் உதித்து அந்த ஜாதிக்குப் பெருமை யளித்திருக்கிறார். தவிர அத்தகைய தாழ்வான நிலையிலிருந்தே விலைபற்ற மாணிக்கம் போன்ற நீதி மொழிகளை உபதேசித்துப் போயிருக்கிறார். எனவே அவரது மேன்மையைக் கவனிக்குமளவில், அவரது ஜாதியினரை நாம் எல்லா விதத்தினலும் கைதுக்கி விடவேண்டுமென்று நம்மவரில் ஒவ்வொருவருக்கும் உணர்ச்சி உதிக்கவேண்டும்.

நூல் சிறப்பு.

அவரது மேலான நூலைக் குறித்துப்பேச யோக்கியதையுடையோர் பலர் இங்கிருக்கின்றனர். ஆகவே அந்நூலின் பெருமைப்பற்றி நான் அதிகஞ் சொல்ல நினைக்கவில்லை. ஆயினும் இரண்டொரு அம்சங்களை மட்டும் குறிப்பிடுகிறேன். மிஸ்டர். வ. வெ. சுப்பிரமணிய ஐயர் என்பவர் திருவள்ளுவர் குறளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து உதவியிருக்கிறார். அதை அனைவரும் கொண்டாட வேண்டும். அவரோ தேசப் பிரஷ்டமாய் புதுச்சேரியில் இருந்து வருகிறார். இதுபிசவும் தவறேயாகும். இதைக் குறித்து பலரும் வருந்துவார்கள். திருவள்ளுவர் குறளில் ஆழ்ந்த கருத்துகளும் கம்பிரமான வாக்கியங்களும் சன்மார்க்க போதனைகளும் நிரம்பிக்கிடப்பதைக் காணாமளவில், வேத நூல்களைத் தவிர வேறெதையும் குறளோடு ஒப்பிட முடியாதென அவர் தாம் எழுதியுள்ள மொழி பெயர்ப்பின் முகவுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். மீண்டும் அவர் சொல்லியிருக்கும் வண்ணம், ஒரு தேசத்தாரு

க்கு மட்டுமாவது குறிப்பான ஒரு ஜாதியாருக்கு மட்டுமாவது பிற்பன் தரவேண்டுமென்று திருவள்ளுவர் தமது குறளை எழுதவில்லை. எல்லா ஜனங்களுக்கும் எக்காலத்திற்கும் ஏற்பவே திருவள்ளுவர் தமது நூலை இயற்றியுள்ளார். சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த அந்நூலில் காணப்படும் அருமை வாக்கியங்களைச் சிந்தனை செய்யும்பொழுது, இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டிலும் எல்லாரும் பலன் பெறுவார்களென்பது திண்ணம்.

அதிகாரி வர்க்கத்தினருக்கு.

இரண்டு திருக்குறள் வாக்கியங்களை குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டும். பொது ஜன விஷயங்களைக்குறித்து ஜனங்கள் நிரம்பவும் ஆலோசனை செய்துவருவதை, அடக்க முயலும் அதிகாரி வர்க்கத்தினர் விசேஷமாய் அவ்வாக்கியங்களைக் கவனிப்பார்களாக. அவ்விரு குறள்களின் பொருள் யாதெனில்:—

“அரசன் சட்டத்தை மீறியவனாக இருக்கக் கூடாது. பட்சபாதமின்றியும் தர்மமாகவும் அரசன் நடக்கவேண்டும். தனது பிரஜைகளுக்கு வாக்கு சுதந்திரத்தை யளிக்கவேண்டும். மேலும், தன்னைப்பற்றிக் குணதோஷங்களை ஜனங்கள் கூறவும் தான் நெறிதவறும்பொழுது தனது ஆட்சியைக் கண்டித்துச் சொல்லவும் அவன் இடங்கொடுக்கவேண்டும்.”

இக்கருத்தடங்கிய வாக்கியமானது இக்கீழ்நாட்டிலே இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பு சொல்லப்பட்டதாகும். ராஜரீகத்திற்கு அவ்வாக்கியங்கள் மிகவும் ஏற்றமை அல்லாமலும் தன்னிலும் வேறபட்ட ஜனங்கள் தனது குற்றங்களை எடுத்துக்காட்ட முயலும்பொழுது, அதையடக்குதல் புத்திகாலித் தனமல்லவென்பதை அதிகாரிவர்க்கத்தினர் நம்புவார்களாக. நூல்களில் சிறந்த திருக்குறளின் விசேஷத்தை நன்கு உணரவேண்டுமாயினும், அதில் நிரம்பிக் கிடக்கும் ஞானத்தை அறிந்து

அனுபவிக்கவேண்டுமாயினும், தமிழில் திருக் குறளை யாரும் ஓகியுணர் வேண்டிய தவசிய மாகும். சொன்னோக்கும் பொருளைக்கும் எந்நோக்கும் பொருந்திய அந்நூலைப் படிப்ப தனால் யாருக்கும் நன்மையுண்டாகும். நான் பையனாய் இருந்த காலத்திலே மணப்பாடம் செய்த இரண்டொரு குறள்களைக் குறித்து 70 வயதுக்குப் பிறகும் நான் சிந்தனை செய்து பார்ப்பதில் மிக்க பலன் இருக்கிறது. திருக் குறளின் முதல் குறளை எடுத்துக்கொண்டு பார்ப்போம். தெய்வபக்தியின்றேல் கல்வியி னுலாய பயனென்ன என்ற கருத்தடங்கிய குறளையும் சிந்தனைசெய்து பார்ப்போம். தவிர, கல்வியை கற்றல்மட்டும் போதாது. அதன்படி நான்கு நடக்கவும் வேண்டுமென்ற குறளையும் பார்ப்போம்.

தனது மாணவப் பருவத்திலே அந்த அரு மைக் குறளில் இரண்டொன்றையேனும் ஒரு வன் மணப்பாட்டுசெய்து கொள்வானாயின், தான் வயதாக ஆக அக்குறளை அவன் சிந்தித் துப் பார்த்து மிக்க லாபமடையலாம்.

தீண்டாத்தனம்.

இனி இச்சந்தர்ப்பத்திலே, தீண்டாத்தனம் என்பதைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. அதற்கு என க்குச் சலுகை கொடுப்பீர்களாக. தீண்டாத் தனம் என்ற வழக்கமிருக்கிறதே அது எவ் வளவு மடமைத்தனமும் அரீதமு மாகுமென் பதைப் பாருங்கள். அது மடமையும் அரீத முமாகென்று மது ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கை யூட்ட நாம் என்னவழி தேடலாம்? அவ்வழக் கம் ஆகியில் எவ்வாறு ஏற்பட்டது, என்று எடுத்துக் கூறி, அதனால் அவ்வழக்கம் ஆதார மற்றதென்பதை உணர்த்துவதே ஒரு சிறந்த வழியாகும். அசுத்தம் அழுக்கு இவைகள் அணுகாவண்ணம் பார்த்தல் கிரமந்தான் என் பதை எவரும் மறுக்கமாட்டார். ஆரியர்கள்

இங்கே குடியேறிய காலத்தில் தங்களைப் போல் முன்னேற்ற மடையாமலும் தங்களது வழக்கங்களுக்கு ஒவ்வாமலும் இருந்த பூர்வீக குடிகளுடன் சம்பந்தப்பட மனமில்லா திருந் ததில் ஏதேனும் ஆச்சரியம் உண்டோ? ஆதி யில் சுகாதார விதிகளை அணுகித்தே தீண் டாத்தனம் என்பது ஏற்பட்டிருக்க வேண் டும். ஆனால் காலஞ் செல்லச்செல்ல சுகாதார விதியை யணுகித்தே தீண்டாத்தனம் ஏற்பட லாயிற்றென்ற மூலகாரணத்தை ஜனங்கள் மற ந்த விட்டனர். ஜாதிக் கர்வமும் வெறுப் பும் தோன்றலாயின. அது முன்னேற்ற மடை யாத ஜாதியினருக்கு துன்பத்திற்கும் அரீதத் திற்கும் இடமாயிற்று. புதிதாய் வந்து குடி யேறியவர்கள் முன்னேற்றமடையாத அந்த ஜாதியினரை கைதுக்கிவிடாமற் போயினர். எனவே உண்மை ஆரியனைப்போல வாழ்வும் வழக்கமும் வாய்ந்த பஞ்சமன் ஈனமாய் நடத் தப்படவும், பிராமணன் தான் உயர்குலத் தோனென்று தன்னை மதித்துக் கொள்ளவும் இடமேற்பட்டுவிட்டது.

இது மிகவும் சீர்கேடான நிலைமையாகும். ஆகியிலே ஆட்சேபத்துக்கு இடமாயிராத தானது இப்பொழுது பயங்கரமான மூட நம் பிக்கையாய் விட்டதென்பதை ஆசாரத்திருத் தக்காரர்கள் எடுத்துக் காட்டுவார்களானால், அத்திருத்தக்காரர்களின் வேலை இலகுவாகும்.

நேச முன்னேற்றம்.

ஆகியில் சுகாதார விதிகளை யணுகித்து ஏற் தட்ட தீண்டாத்தனமானது முடிவில் பயங்கர மான மூட நம்பிக்கையில் முடிந்ததென்பதற்கு ஒருகாரணம் கூறுகிறேன். முன்னம் மகா றெருவர் ஒரு பூண்பை அன்புடன் வளர்த்து வந்தார். கிரியைகள் செய்யுங்காலத்திலே அது அவரது கிரியைகளுக்கு இடையூறாய் இருக் கும், ஆகவே கிரியைகள் செய்யுங்காலத்தில்

அதைக் கட்டாமல் விடக்கூடாதென்று கருதி, அதைக் கட்டிப் போடுவார். இப்படியிருக்க ஒரு பூனையை வைத்து வளர்ப்பதும் கிரியைகள் செய்யும் காலத்திலே அதைக்கட்டிப் போடுவதும் ஆசாரமென்று ஜனங்கள் மூட நம்பிக்கை கொள்ளலாயினர். அம்மகான் யாது காரணங்கொண்டு பூனையைக் கட்டிப் போட்டாரென்று அவர்கள் கண்டு கொள்ளவில்லை. அவருடைய ஆசாரத்தையே தாங்கள் பின்பற்றி நடப்பதாக எண்ணி விட்டனர். தீண்டாத்தனம் என்பதும் அக்கதையைப்போல இப்பொழுது முடிந்திருக்கிற தென்று நான் கருதுகிறேன். அத்தீண்டாதனத்தினால் நம் தேசத்தினருக்கே நாணயக்குறைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. தேசமுன்னேற்றத்திற்கும் சேஷமதத்திற்கும் கண்ணியக் குறைவான அத்தீண்டாத்தனம் இடையூறாய் இருக்கிறது. ஆகலின் சமூகத்தில் அது ஒழிய வேண்டுமென்பதே பெரிதும் விருமபத்தக்கது.

முடிவுரை.

நான் என்னுடைய உபநிபாயஸத்தை முடிப்பதன் முன், திருவள்ளூர் இந்த ஆச்சரியகரமான ஊலை இயற்றுவதற்கு எதுகாரணமாயிருக்கு மென்பதுபற்றி சிலரால் என்னிடம் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிற இரண்டொரு ஆலோசனைகளைக்குறித்து சில வார்த்தைகள் சொல்லலாமென்று நினைக்கிறேன். அவருடைய விசேஷகரமான உபதேசங்கள் கிறிஸ்தவமதத்தை ஸ்தாபித்தவரால் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பவைகளின் எதிரொலியென்று சொல்லப்படுகிறது. இது ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கக்கூடியதாகும். இது கீழ் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு நல்ல விஷயங்களும் மேல் நாட்டின் செல்வாக்கினாலுண்டானதாக எழுதுகிற மேல் நாட்டு சரித்திரக்காரர்களின் சூழ்ச்சியாகும். அவர்களுக்கு தாங்கள் இந்த தேசத்திற்கு வருவதன் முன் இந்த நாடானது அஞ்சு

னத்தில் அழுந்தி அதிலுள்ளவர்கள் சீர்திருந்தாவர்களாயிருந்தார்களென்பது அப்பிராயம் போலும். சில காலத்திற்கு முன்னிருந்த இக்கொள்கையானது நாள்டைவில் மாறுதலடைந்து வருகிறது. இன்னும் காலம் செல்லச் செல்ல அவைகள் அடியுடனொழிந்து விடும். திருவள்ளூரின் அறிவானது சமஸ்கிருத பாஷையிலிருந்து உண்டானதாக சொல்லப்படுவதும் தவறு. இந்து மதத்தின் கொள்கைகள் முழுமையும் அவர் ரன்குணர்ந்தவராயினும் அவருடைய ஞானமானது திராவிடத்தின் மூலமாகவே ஏற்பட்டது என்பதும், தென்னிந்தியாவில் ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்னதாக இருந்த நாகரீகத்தின் பெருமையை அந்த திராவிட ஊல்கள் நன்கு விளக்குகின்றனவென்பதும் நிச்சயம். இந்த நாகரீகமானது வியாபிக்கப் பெற்றிருந்த ஜனகங்களில் பெரும்பாலோரும் வழங்கிவந்தது தமிழ் பாஷையே. இந்த அப்பிராயமானது நானுக்குள்ள பலப்பட்டு வருகிறது. ஆகவே அவைகளை அதிகம் விவகரிக்கவேண்டியதில்லை. ஆகிலும் திராவிடம் செழித்திருந்தகாலத்தில் இருந்த சமூகத்தின் நிலைமைக்கும் இடைக்கிடையே இவ்விடத்தில் வந்து ஸ்தாபிதம் செய்துகொண்ட ஆரியர்கள் காலத்திற்குப் பிறகு உள்ள நிலைமைகளுக்கும் குறிப்பிடக்கூடிய வித்தியாஸங்களிருக்கின்றன. இறந்தாலும், முற்காலங்களிலும் பாரமார்த்தீசமானவும், சன்மார்த்தமுமான சித்தாந்தங்கள் அனுபவத்திலிருந்தன. புருஷார்த்த சம்பந்தமான கொள்கைகள் ஆரியர்கள் வந்த பிறகு ஏற்பட்டவைகளல்ல. ஆதிகாலம் தொடர்த்தே அவைகள் இருந்து வந்தன. சதுர்வித புருஷார்த்தங்களாகிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு இவைகளில் முதல் மூன்று விஷயங்களைப்பற்றித் தான் திருக்குறளில் சொல்லப்படுகிற தென்று சிலரால் சொல்லப்படுகிற விஷயத்தைப்பற்றி நாம் கவனிக்கையில், நான்காவது புருஷார்த்தமான மோக்ஷ விஷயத்தைப்பற்றி விவகரிப்பது சாத்தியமில்லாததென்கிற காரணம் பற்றியே அதை விடுத்து மற்ற மூன்று அம்சங்களையும் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

MORAL TALES FOR CHILDREN.

பாலர்சகான நீதிகதைகள்.

1. பிரமதத்தனை கதை.

(சேல்வருடைய சிநேகம் ஆகாது.)

பூசநகரமென்றொரு பட்டணமுண்டு. அப் பட்டணத்திலுள்ள சகலமானபேருங் கொண் டாடாநின்ற பிரமதத்தனென்னும் ராஜன் மிகு ந்த பலபாக்கிரமத்தடன் அரசாட்சி செய்து வருநாளில், பாரிய உடலையுடைய பறவைச் சாரியென்னும் பக்ஷி அந்த ராஜனிடத்திற் பேதமில்லாமற் சிநேகம்பண்ணி, பயமற்றுத் தினமும்வந்து கண்டுபேசிக்கொண்டு போகிற துண்டு. அந்தராஜனும் தீங்கில்லா மனத்தினையுடையவனாய் வஞ்சகமின்றி நேசித்து வார்த் தையாடி வருவான். அவனை இந்தப் பக்ஷி யானது சிநேகபாத்திரமென்று தன் சிந்தையுட்கொண்டு, மெய்யாக நம்பி, தனக்கு அரு மையாகப் பிறந்திருக்கிற பக்ஷிப் பிள்ளையை யழைத்துக்கொண்டு இராஜனண்டைக்கு வந் தது. அந்தக் குழந்தையை ராஜன்கண்டு, எடுத்து அணைத்து முத்தமிட்டு, கொஞ்சிக் குலாவி விளையாடி, உல்லாசமாய்ச் சல்லாப மாய் ஓராசனத்தில் வைத்து, தன் குழந்தை களைப் பார்க்கிலுஞ் சதமடங்கதிகமாய்ச் சந் தோஷங்கொண்டாடி, மிகவும் மெச்சி லால னைசெய்து, இரத்தினபரணங்கள் பூட்டிச் சிங் காரித்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந் தான். அப்படியிருக்கும்போது பறவைச் சாரியென்கிற பக்ஷி இராஜனிடம் பக்தும் வைத்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற தனது பிள்ளையைப் பார்த்து, நீ இவ்விடத்திற்குநே யிரு, நான் இரைபுசித்து வருகிறேன், என்று தன் குழந்தையினிடத்திற் சொல்லி, தன் பிள் னைக்குத் தண்ணீர்போல ராஜனுந் தந்தையா யினென்று சந்தோஷித்து, தன் குழந் தையை அவ்விராஜ சமூகத்தில் வைத்துவிட்டு

விடை பெற்றுக்கொண்டு, தான் போகவேண் டிய இடத்திற்குப் பறந்துபோய்விட்டது. இராஜன் அந்தப் பக்ஷியின் பிள்ளையைத் தன் னிச்சைக்கிசைய வைத்துக்கொண்டிருக்கிற போது, அவ்விராஜனுடைய பிள்ளைகள் விளையாடிக்கொண்டு வந்து அந்தப் பறவையின் குழந்தையைப் பார்த்துப் பரியாசம்பண்ணி, கைமேலேடுத்துத் தறையிலடித்தார்கள். அந்த அடிபட்டவுடனே பட்டவென்று இறக் கையை யடித்துக்கொண்டு அதற்கு பிராணன் போய் விட்டது. அதைக்கண்ட இராஜன் உடல் பதறி, ஒன்றுந்தோன்றாமல் ரடுங்கி யிருந்தான்.

அந்தச் சமயத்திற் பறவைச் சாரிப் பக்ஷியா னது வந்து, இறந்துபோன குழந்தையைக் கண்டு, எண்ணியெண்ணிக் கண்ணீர் சொரி ந்து, ஆ! ஆ! என்ன காரியம் நடந்தது? ஐயோ! தெய்வமே! நானிந்த ராஜனுடைய நேசத்தை நம்பிப் பேதமில்லாமல் என் பிள் னையை இங்கு விட்டுப்போனேன், இவ்வாச னுடைய உபேகையினால் இவன் பிள்ளைகள் என் பிள்ளையைக் கொன்றார்கள், தன்னிலு முயர்ந்த செல்வர்களுடையவுறவு தகாதென்று உண்மைநூனமுணர்ந்த முனிவர்கள் மொழிந் திருக்கின்றார்கள். ஒரு பாக்கியவானானவன் தனது பெண்சாதி பிள்ளையோடும் வந்தால் ஓரேழையின் பெண்சாதியும் பிள்ளையும் விட் டெக்குள் அழைத்துப்போய் ஏதேதோ உப சாரம் பண்ணுவர். அவன் பெண்சாதியும், பிள்ளையும், அலனும், அந்தப் பாக்கியவான் விட்டுக்குப்போனால், தலைக்கடையில வைத் துச் சாதம் போடும்படிக்கு வேலைக்காரருக்கு உத்தரவு பண்ணுவான். தன் பெண்சாதி பிள் னையை அவ்வேழை பார்த்தவுடனே அவர் கள் வளங்குன்றிப் போமென்று உள்ளறையில வைப்பான். ஆனபடியால், செல்வருந் வைத் தேடக்கூடாதென்று நீதி சாஸ்திரம்

தெரிவித்திருக்க, நாம் அறிவில்லாமல் இந்த ராஜனுடைய சினேகத்தை, விரும்பினும், நமது பிள்ளையை இவனிடத்திற் றனித்துவிட்டோம். இவன் பிள்ளைகளிடத்திலிருந்த பேராசையினால் நமது பிள்ளையை அலட்சியம் பண்ணிக் கொன்றுவிடப் பார்த்திருந்தான்,— என்று சினேத்து விசனத்தில் முழுகியிருந்தது.

—Adapted from the Mahabharata.

2. ஒரு நாயினுடைய கதை.

(ஆந்திராக்ஷரன் என்றும் கஷ்டப்படுவான்.)

ஒரு காலத்தில் வெகு ஆடுமாடுகளோடு, ஒரு அரசன் வாழ்ந்தவந்தான். அவன் அளவு மிஞ்சின செலவாளி; அவனுக்கு ஆள்மாகாணமோ கணக்கற்றது. யாவற்றையும் விற்று, ஒரு செட்டியினிடம் கடன் வாங்கவேண்டிய தாய் வந்துவிட்டது. அந்தச் செட்டி கொடுத்த கடனைத் தீர் என்றும் இல்லாமற்போனால், ஜாமினாவது கொடு என்றும், பிரதிதினம் தொந்திரவு செய்தவந்தான். பொறுக்காமல், வகைசெய்ய வழியில்லாமல், செட்டியைக் கூப்பிட்டு, 'தன்னிடத்திலிருந்த அருமையான, அதிபுத்தியுள்ள நாயைக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னான். செட்டி சிரித்து, அவ்வளவு புத்தியுள்ளதானால், என்னிடத்தில் வந்த மறுநாள், தன் யஜமானிடத்திற்கு போகத் தெரியாதா என்றான். அதைக்கேட்டு அரசன், அப்படியன்று, என் நாயின் குணம்; இட்ட வேலையைச் செய்யும் என்று சொல்லி தன்னன்னை தன் நாயை கூப்பிட்டு, நீ செட்டி இடம் சென்று, அவன் இட்டகட்டளைபைத் தவறாமல் செய்து வா, என்று ஆக்கினை செய்தான். அந்த விசுவாஸமுள்ள நாய், தன் யஜமானனைவிட வருத்தமுற்று செட்டியோடு சென்றது.

போனநாள் ராத்திரி, செட்டிவிட்டில் திருடர் வந்து கன்னம்வைத்து உள்ளே வர

நாய்கூலித்து, செட்டியை எழுப்பி அவன் சொத்தை காப்பாற்றியது. இந்த உபகாரத்தை சினேக்கவே, செட்டிக்கும் மனமிறங்கி, தனக்குச் செல்லவேண்டிய பணம், இந்த நாய் செய்த பேருதவியால், தீர்த்துபோய்விட்டது. உன் அருமையான நாயையும் அனுப்பி வைத்துவிட்டேனென்று சொல்லும்படி ஒரு ஆளையும் நாயையும் மறுநாள் காலமே அனுப்பி வித்தான்; அந்த ராஜா வீட்டண்டையில் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டு நாயில்லாமல் என்னமாய்ப்போவது என்று தயங்கி நிற்க, அந்த நாய் ஆளுக்கு சற்றுமுன்னமே சந்தோஷத்தோடு தன் யஜமானனிடத்திற்கு சென்று தன் வாலைக்குழைத்துக்கொண்டு சின்றது. "இதென்ன நேற்று அனுப்பிவைத்தோம்; சொல் தவறாதென்று வாக்கு கொடுத்தோம். நம் முடைய பேச்சு செட்டியினிடத்தில் மதிப்பற்றதாய்ச் செய்துவிட்டதே, இந்த நாய் பார்த்தாயா!" என்று தன் பாணத்தை அதின் மேல்விட அப்படியே பூமியில் கீழூந்து புறண்டது. செட்டியின் ஆளும் வந்து, நடந்த சமாசாரத்தைச் சொன்னான். ராஜன் ஆர்த்துக்கத்தை யடைந்தான்.

இந்த அருமையான மிருகத்தின் அன்பையும், யஜமானனுடைய அளவற்ற துக்கத்தையும் மறவாதிருக்கும்படி அவ்வூரார் பிறகு ஒரு கல்லில் குதிரையின் மீது யஜமானனை யும், அவரண்டை இரண்டு நாய்களையும் உருவ மடித்து நாட்டினார்கள். அந்த கிராமத்துக்கும் குக்க காக்காணி (நாய் காக்காணி) என்று பெயரிட்டார்கள். இன்றைக்கும் அப்படி குண்டீர் தாலாக்காவில் அந்தக் கிராமத்தின் பேர் வழங்கிவருகிறது.

FLOWER AND LEAF.

புஷ்பமும் பச்சிலையும்.

ஓர் இராஜகுமாரத்தி தன்னுடைய தோழிகளோடு விளையாடுவதற்காக நிருமிக்கப்பட்ட பூங்காவனத்தில் தாமரைத்தடாகத்தின் பக்கத்தில் மிகுதியாகப் புஷ்பச்செடிகள் வளர்ந்திருந்தன. வசந்தகாலத்திலே அந்தச் செடிகள் சிறையப் புஷ்பங்கள் அனந்தமாகப் புஷ்பித்திருந்தன. பசுமையான இலைகளுக்குப் பக்கத்தில் வெண்மையான புஷ்பங்கள் பூத்திருந்ததானது மிகவும் அழகான காட்சியாகவே யிருந்தது. ஒருநாள் விடியற்காலையில் இராஜகுமாரத்தி தன் தோழிகளோடு பூப்பறிக்க வருவதற்கு முன்னதாகவே பச்சிலைக்கும் புஷ்பத்திற்கும் நடந்த சம்பாஷணையைக்கேளுங்கள்:

புஷ்பம் தன்னுடைய அழகைக்கண்டு தானே மெச்சிக்கொண்டு, பக்கத்திலே தலைகுனிந்து நூழ்ந்துவளர்ந்த பச்சிலையை நோக்கிச் சிரித்து கம்பிரமான பார்வையோடு, “ஏ! பச்சிலையே! உன்னை மதிப்பார் யார், சொல்வாய்? ஏன் வெட்கத்தினால் தலைகுனிந்து நிற்கின்றாய்? சிறிது முகத்தைத் தூக்கி என்னுடைய வைபவத்தைப் பார்? இன்னஞ் சற்றுநேரத்தில் இராஜகுமாரத்தி யருகேவந்து சின்றுகொண்டு என்னுடைய வணப்பைக்கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்து தன்னுடைய கையாலே பறித்து, ‘கண்ணியே! என்று சொல்லிக் கண்ணிலே ஒத்திக்கொள்வாள். உன்னை மதிப்பார் யார்?’ என்று சொல்லிப் பரிசாசம் செய்தது.

பச்சிலை மிகவும் பரிதாபப்பட்டு புஷ்பத்தை நோக்கி, “ஏ! மூடமே!—உன்னுடைய கதியை நீ யறியாமலிருக்கிறாயே! இப்போது சரிதான்; நீ மிகுந்த அழகோடும் செல்வத்தோடும் கீர்த்தியோடிருக்கிறாய்! இராஜகுமாரத்தி உன்னை அனுபவித்தபிறகு உன்னுடைய அழகும் செல்வமும் கீர்த்தியும் குறைந்துபோம். பிறகு உன்னைத் தீண்டுவாரேயில்

லாமல் வாடி வதங்கிப்போய் இனத்தாரைவிட்டுப் பிரிந்து படாத துன்பமெல்லாம் பட்டு பாட்டைசாரிகளின் காலால் இடறப்பட்டு சூரியவெப்பத்திலேகிடந்து, பனியிலே வீணாய் நனைந்து பசியினால் வருந்தி மாண்டுபோவாய். நானே, அப்படியல்ல! நெடுநாள் ஒரேதன்மையாக வாழ்ந்து அதிக பெருமையும் அதிக தாழ்மையும் இல்லாமல் நிதானமாய் இனத்தாரோடு கூடிச் சல்லாபமாய் உறவாடிப் பிறகு காலஞ்செல்லவும் கவலையற்று நல்லகதியைத் தேடிநிற்பேன். பெருங்காற்றடித்து அண்டுகோளங்கள் பிளந்தாற்போல மேகங்கள் ஒன்றோடொன்றிடித்துப் பெருமழை பெய்தாலும், நான் கிளையோடு நன்றாகப் பொருந்தி நிற்பேன். நீயோ அப்படியல்ல மிகுந்த இளமையான தென்றற்காற்றடித்த போதிலும் உனக்குக் கிளையோடு பற்றில்லாதிருந்தலால் கிளையைவிட்டு நீங்கிப்போவாய். இந்தக் கதியை அறியாமல் ஏன் வீணாய் என்னைப் பரிசாசம் செய்கிறாய்?” என்றது.

பச்சிலை இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது, இராஜகுமாரத்தி அருக்க வந்து அந்தப்பூவைப் பறித்துக் கையிலே வைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய தோழியோடு பேசிக்கொண்டிருந்தாள். பேசிக்கொண்டிருந்தவள், கைச்சேஷ்டையினால் அந்தப்பூவை இதழித்ழாகக் கிள்ளியெயிற்று பூவென்ற சின்னமேயில்லாமலாக்கிவிட்டாள்.

அப்போது பச்சிலை இதழ் வெவ்வேறுக்கிடந்த பூவை நோக்கி வருந்தி, “ஏ! பெருமை பாராட்டின பூவே! உன்கதி என்னவாயிற்று? புன்சிரிப்பும் பரிசாசமும் செய்து படாடோபத்தினால் மெய்ம்மறந்திருந்தனையே! உன்னையே ராஜகுமாரத்தி சித்திரவதை செய்து விட்டாளே! வீண்பெருமை கூடவேகூடாது! ‘சிரித்தவர் அழுவார்.’ என்பதை நினைத்துக் கொள்.” என்று சொல்லிற்று.

EXTRACT.
SONGS FOR CHILDREN.

குழந்தைகளுக்கான பாட்டுகள்.

ஒடி விளையாடு * பாப்பா—நீ
ஒய்ந்திருக்க லாகாது பாப்பா
கூடி விளையாடு பாப்பா—ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா.

1
சின்னஞ் சிறு குருவி போலே—நீ
திரிந்து பறந்து வா பாப்பா
வன்னப் பறவைகளைக் கண்டு—நீ
மனதில் மகிழ்ச்சி கொள்ளு பாப்பா.

2
கொத்தித் திரியு மந்தக் கோழி—அதைக்
கூட்டி விளையாடு பாப்பா
எத்தித் திருமெந்தக் காக்காய்—அதற்
கிரக்கப் படவேணும் பாப்பா.

3
பாலைப் பொழிந்து தரும் பாப்பா—அந்தப்
பசு மிக நல்லதடி பாப்பா
வாலைக் குழைத்து வரும் நாய் தான்—அது
மனிதர்க்குத் தோழனடி பாப்பா.

4
வண்டி யீழுக்கும் நல்ல குதிரை—நெல்லு
வயலி லுழுது வரும் மாடு
அண்டிப் பிழைக்கும் நம்மை ஆடு—இவை
ஆதரிக்க வேணுமடி பாப்பா.

5
காலை யெழுந்த வுடன் படிப்பு—பின்பு
கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு
மாலை முழுதும் விளையாட்டு—என்று
வழக்கப் படுத்திக் கொள்ளு பாப்பா.

6
பொய் சொல்லக் கூடாது பாப்பா—என்றும்
புறஞ் சொல்ல லாகாது பாப்பா
தெய்வ மெக்குத் துணை பாப்பா—ஒரு
தீங்கு வர மாட்டாது பாப்பா.

பாதகஞ் செய்பவரைக் கண்டால்—நாம்
பயம் கொள்ள லாகாது பாப்பா
மோதி யிதித்த விடுபாப்பா—அவர்
முகத்தி லுமிழ்ந்தவிடு பாப்பா, 8

துன்ப நெருங்கி வந்த போதும்—நாம்
சொரந்த விட லாகாது பாப்பா
அன்பு யிருந்த தெய்வமுண்டு—துன்பம்
அத்தனையும் போக்கி விடும் பாப்பா, 9

சோம்பல் மிகக் கெடுதி பாப்பா—தாய்
சொன்ன சொல்லைத் தட்டாதே பாப்பா
தேம்பி யழுவ் குழந்தை நொண்டி—நீ
திடங்கொண்டு போராடு பாப்பா, 10

தமிழ்த் திரு நாடு தண்ணிப் பெற்ற
தாயென்று குமபிடிடி பாப்பா
அமிழ்தி லீளியதடி பாப்பா—எங்கள்
ஆன்றோர்கள் தேசமடி பாப்பா, 11

3
சொல்லி லுயர்வு கமிழ்ச் சொல்லே—அதைத்
தொழுது படித்திடி பாப்பா
செல்வ நிறைந்த ஹிந்துஸ்தானம்—அதைத்
தினமும் புகழ்ந்திடு பாப்பா, 12

4
வடக்கி லிமயமலை குழந்தை—தெற்கில்
வாழும் குமரி முனை பாப்பா
கிடக்கும் பெரிய கடல் கண்டாய்—இதன்
கிழக்கிலும் மேற்கிலும் பாப்பா, 13

5
வேதமுடைய திர்த நாடு—நல்ல
வீரர் பிறந்த திர்த நாடு
சேதமில்லாத ஹிந்துஸ்தானம்—இதைத்
தெய்வ மென்று கும்பிடிடி பாப்பா, 14

6
சாதிக ளில்கையடி பாப்பா—குலத்
தாழ்ச்சி யுயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்
நீதி, உயர்ந்த மதி, கல்வி—அன்பு
நிறைய வுடையவர்கள் மேலோர், 15

7
உயிர்களிடத்தி லன்பு வேணு—தெய்வம்
உண்மை பென்று தானியல் வேணு
வயிர முடைய நெஞ்சு வேணு—இது
வாழு முறைமையடி பாப்பா, 16

* பாப்பா என்ற பதத்தைப் பாவோர் இஷ்டப்
படிக்கு மாற்றிக்கொள்ளலாம்.

REFORM OF RURAL AND ELEMENTARY EDUCATION.

THE HON'BLE JUSTICE SIR JOHN WOODROFFE.

"Thank you for sending me your Memorandum on Rural Education. As regards practical measures I have not the necessary knowledge which would authorise me to speak. But I certainly agree with you on matters of principle.

I wish you well in your admirable work and trust that it will meet with success, but I suppose you have learnt by now that there is always a 'but.' It is a good idea to address the Member of Education who being himself an Indian will, I am sure, look well on your endeavours.

Dr. D. DUNCAN, LATE DIRECTOR OF PUBLIC INSTRUCTION, MADRAS.

Dr. D. Duncan, who is one of the supporters of the Children's Educational Movement, still keeping himself in touch with the same, writes as follows, under date 20th November, 1916:—

"I am glad to see by the copy of *Vivekachintamani* received the other day, that you are as active as ever in your efforts for the welfare of your fellow-countrymen, old and young. Your main purpose is rightly, I have no doubt, to get at the young.

H. O. D. HARDING, ESQ. I. C. S., IN MARCH, 1915.

Vide his lucid introduction to the Collected Edition of "Vivekachintamani War Numbers" entitled "A Household Narrative of Contending Folks in the Great War of 1914."

"Some 20 years ago, I came across the *Vivekachintamani* and its author Mr. C. V. Swaminatha Aiyar and I was then much struck with the excellence of the magazine and its power for spreading knowledge and awakening interest in things outside the ordinary routine among the Tamil people. Most people have intelligence but too many do not let it work outside the common places of daily life—which is why progress is so slow. The Diffusion of Knowledge Agency had and still has ample scope for work, and now that 20 years are passed I find the *Vivekachintamani* still going strong; and while my son is grown up and gone to take his part in the war, I find my old friend's son working with his father and in these special war numbers spreading knowledge of the war, its causes and rights and wrongs and of the peoples engaged, among all who can read Tamil."

SOME SELECT OPINIONS.

ON THE "VIVEKACHINTAMANI."

"We find them maintaining their usual high level of excellence. It is needless to say much on the consistent and strenuous endeavours of the journal for the cause of children's education. It deserves to be widely patronised by all educational institutions and lovers of education." "The question of Rural Education is touched upon and there are several other articles of interest under Nature Study, descriptive scenery and other stories in illustration of great moral and spiritual truths, all told in a direct, simple way to suit the tastes and understanding of children."—*The Hindu*.

"This magazine is devoted to the diffusion of knowledge and to the "Children's Movement." The commendable zeal of the Editor Mr. C. V. Swaminatha Iyer, in promoting the cause of children's education, and in making them to realise their duties, rights and responsibilities, has earned for him an enviable name."—*New India*.

Mr. C. V. Swaminatha Iyer, Editor of the *Vivekachintamani*, has made his journal the special organ of "The Children's Educational Movement" in the furtherance of which he has been taking a keen interest. He also urges the need for all education in earlier stages being imparted through the indigenous languages, a point of view which has met with the approval of many eminent educational officers and noted publicists in the country. In this laudable and self-imposed task, Mr. Swaminatha Iyer is seeking the co-operation of all well-wishers of the country."—*The Madras Mail*.

"The *Vivekachintamani*, the Tamil monthly which is doing much good work in the cause of education and particularly rural education and children's education, is urging the need for the development of the faculty of observation in children being given the foremost place in any system of elementary and rural education. Considering the importance of the subject, a journal of the type of *Vivekachintamani* has much scope for useful work both for teachers and thinking pupils. It is being conducted by its able and enthusiastic Editor Mr. C. V. Swaminatha Iyer, who has laboured much for the promotion of vernacular education."—*The Madras Mail*.

All Business Correspondence to be addressed to the Managing Agents:—

LALITA PUBLISHING Co. Office : Lalitalaya, 19, Adam Street, Mylapore, Madras, 3.